

EMPERYALİZME
VE
OLİGARŞİYE
KARŞI

DEVİRİMCİ GENÇLİK

SAYI: 15 10 ARALIK 1976-250 Krs.

FASİST İSGALLERİ KIRIMORUZ.

öle
E-
mi,
ği-
bir
uş-
rin-
hal-
tir-
üsü,
asız
yçı-
ma-
so-
nen
lgisi

urki-
di",
şi",
üne
zme
şçı-
miş

DEVİRİMCİ GENÇLİĞE MEKTUP

Bugün acil görev. anti-faşist mücadelenin programının oluşturulmasıdır. Her köyde, mahallede, kasabada, şehirde halk güçleri kendi bünyelerinde ve kendi aralarında faşizme karşı mücadele için eylem programlarını ortaya koymalı, tartışmalı ve mutlaka ortak noktalarda anlaşmalıdır. Bugün, devrimci gençler, faşist işgalleri kırma yolunda etkin adımlarla yürüyor ve bir bir bu işgaller kırıyor. Devrimcilerin doğru politikası aynı zamanda tüm revizyonistlerin ve oportünistlerin suratına şamar gibi iniyor. Bu sayıda AYÖD'ün ve Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu'nun görüşlerine geniş yer ayırdık. Ülke çapında bu politikamızın uygulanması anti-faşist mücadelede yeni bir ileri adım olacaktır.

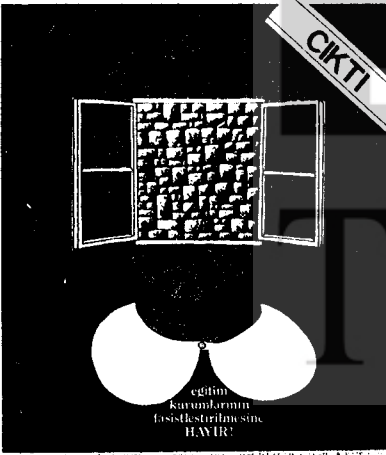
Bu sayımızda Modern Revizyonizmin görüşlerini ele alan "Sosyalizme Barışçıl Yoldan Geçit Yok" yazı dizisinin üçüncü ve son bölümünü yayınlıyoruz.

Geçen sayımızda bazı dizgi hataları var: Sayfa 4 de 2. sütun 4. satırda "içinde" yerine "içnde", sayfa 7'de 3. sütun 42. satırda "korunmasını" yerine "korunmsını", 7. sayfa da 1. sütun 56. satırda "emperyalizmden" yerine "emperyalizden" ve 10. sayfada "KSD'nin Sefaleti" yazısında 3. sütun 4. paragrafta "bunu a la Kievsky yorumlamak" sözcükleri "bununla Kievsky yorumlamak" şeklinde dizilmiştir. Düzeltir, özür dileriz. Ayrıca, 10. sayfada Lenin'den yapılan alıntı "İngilizce orijinalinden" diye geçmiştir. Bununla İngilizce Sovyet baskısı kastedilmiştir.

Devrimci Selamlar.

DEVİRİMCİ GENÇLİK

EMPERYALİZME VE FAŞİZME KARŞI DEVİRİMCİ ÖĞRETMEN I

DERGİMİZİN YAZIŞMA ADRESİ DEĞİŞTİRİLMİŞTİR. TÜM YAZIŞMALARDA AŞAĞIDAKİ ADRESİN KULLANILMASI GEREKİYOR:

Faruk Yüksel. P.K. 207 Kızılay / ANKARA

EMPERYALİZME VE OLGARŞİYE KARŞI **DEVİRİMCİ GENÇLİK**

15 günde bir çıkar

SIYASİ GAZETE

Geçmiş Hareketin Sağlıklı ve Gerçek Bir Değerlendirmesi Ancak Devrimci Bir Hareket Tarafından Yapılabilir.

BİR DEVİRİMCİ ARKADAŞ, VATAN GAZETESİNDE BİR SÜREDİR YAYINLANAN "SOL KENDİNİ ANLATIYOR" DİZİSİYLE İLGİLİ OLARAK VATAN GAZETESİNE GÖNDERDİĞİ MEKTUBUN BİR NÜSHASINI BİZE DE İLETMİŞTİR. AYNEN YAYINLIYORUZ:

Bir süreden beri Vatan Gazetesinde "Sol Kendini Anlatıyor" başlıklı bir yazı serisi yayınlanıyor. Mevcut legal "sol" partilerin sözcükleri ve özellikle de 1971 dönemi içinde ortaya çıkmış bulunan çeşitli örgütlenmelerin içinde yer almış ve "dava"larda yargılanmış kişiler görüşlerini anlatmaktadır. Bu bir bakıma doğal karşılanabilecek bir durum. 1971 hareketleri içinde yer almış kişilerin tek tek bugün neden ve nasıl düşündüklerini öğrenmek faydasız bir şey sayılmayabilir. Ancak, söz konusu yazı dizisinin ortaya çıkardığı bir başka görünüm vardır ki biz asıl bu konu üzerinde durmak istiyoruz. Çeşitli davalarda yargılanmış bir çok kişi "geçmiş" hakkında görüşlerini açıklarken, içinde yer aldıkları örgütler adına konuştuğu şekilde bir görünüm ortaya çıkmaktadır. Yazı dizisinin hazırlayıcısı Nihat Behram'ın kendi amacı ne olursa olsun bir davada yargılanmış bir kişinin "Sol Kendini Anlatıyor" diyerek "takdim edilmesi" bu görüntüyü kendiliğinden yaratmaktadır.

Üstelik bazı kişiler konuşmalarını ve değerlendirmelerini yaparken özellikle o örgüt adına konuştuğu izlenimini yaratmak için özel bir çaba da sarfetmektedirler.

Bu sahte görünüm, görüşlerin geçmişin tek yanlı bir değerlendirilmesine, bir karalama ve inkara ulaştığı noktada özel bir önem kazanmaktadır. Öyle ki bu red o örgüt adına bir özleştirilme havasıyla sunulmaktadır. Devrimci görüşler reddedilmekte, onun yerine sosyal emperyalizm safhatlarının basması kalıp bir tekrardan başka bir şey olmayan yanlış düşünceler ikame edilmekte (yerine geçirilmek) istenmektedir.

Yazı dizisini ve sorularından gerçeğe uymayan bir görüntüyü yaratması açısından eleştirmek gerektiği inancındayız.

Ülkemiz sol'u, bir yığılı sonrası dönemin özelliklerinin en ağır bir şekilde hissedildiği bir süreç geçirmektedir. Bugün kısmen tamamlanmakta olan bu süreç kendi içinde yenilgi döneminde ortaya çıkan idealizm ve devayı inkar eğilimlerinin ağır etkilerini taşımaktadır. Yenilgi dönemleri felsefi idealizmin çeşitli biçimlerini ve özellikle subjektif idealizmi kökükler. 1971 dönemi davaları bu tür olayların sansasyonel biçimlerini de ortaya çıkardı. Bu eğilimler "zindanlarda yaratılan" tüm düşünce

akımlarında şu veya bu biçimde az veya çok yansır ve yansımıştır. Bir çok kişi doğrudan devayı inkar eğilimine kapılmasa bile o felsefi idealizm havası içinde etkilenen ve etkilenmiştir. İşte, yazı dizisinde geçmiş adına konuşan bir çok kişiye bu etkiler en açık bir biçimde kendisini göstermektedir.

Devrimci düşünceler reddedilirken ileri sürülen "kenrt"lerde bunu izlemek mümkündür. Yanlış hatırlıyorsam, geçmiş adına konuşanlardan biri inkarcılara karşı çıkar ve onlarla boğuşurken çıkış noktamızın aynı olduğunu zamanla farkettik biçiminde bir değerlendirme yapıyor. Geçmiş küçük burjuva macerası şeklinde değerlendirme şu veya bu biçime bürünmüş bütün red eğilimlerinin odak noktası olmuştur.

Bugüne kadar, yazı dizisinde ortaya atılan geçmiş eleştirilerinin tümünün çıkış noktası bize göre bir ve aynıdır. 71 dönemi içinde ortaya çıkan felsefi idealizm ve devayı red eğilimlerinin ortaya koyduğu öncüller. Bu öncüllerin oluşturduğu tartışma platformunda (o eğilimlerin etkileri altında) hâlen bir çok kişi; bir yandan davalarda Demirel'in yurtseverliğini anlatmaya koyulurken karşı çıkıma uğrayarak öbür yanda onların eleştiri noktalarına (cumhurbaşkanı, maceracı, narodnizm, "Kemalist"lik vb.) takılıp kalmış ve tek çıkış yolunu bir uluslararası akıma sığınmakta bulmuştur.

Böyle bir çıkış noktasının geçmiş değerlendirişte ne kadar sağlıklı bir manbaya dayanacağı konusunda bir yana bırakalım.

Bizim asıl üzerinde durduğumuz böyle eğilimlerin ortaya çıkardığı geçmiş "eleştirilerinin" tüm bir harekete mal edilmesine yol açan görüntüdür. Örneğin yukarıda değindiğimiz "zet" yazı serisinde hareketi temsil üslubu içinde "bilirdiğini" okumuyoruz. Tam bir sorumsuzlukla, hareketin örgütsel birliğini kalmadığı, bu nedenle "okuduklarının" kendini beğlediği şekilde bir açıklama yapılarak "görmektizin".

Bizim burada söylemek istediğimiz ve de yazı serisine ve sorularına yönelttiğimiz eleştiri de bu kadardır.

Geçmiş hareketin örgütsel birliğini ve yapısının ortadan kalması, doğılması nedeniyle kişilerin görüşlerinin kendilerini beğlediği ve de bir hareket adına kabul edilmeyeceği...

Va belki bir de hareketin sağlıklı ve gerçek bir değerlendirilmesinin ancak devrimci bir hareket tarafından yapılabileceği...

Saygılarımızla.

DEPREM DEĞİL KATLIAM.

Biz ezilen kürt köylüleri
Bir ulus olarak ezilen,
horlanan
Bir yoksul köylü olarak
sömürülen
Öldük yine binlerle
Muradiye'de,
Çaldıran'da,
Erciş'de, Özalp'de...

İktidardaki bir avuç zorbannın, oligarşinin, bilinen siyaseti sonucunu, milli zulümle yaşamak zorunda bırakıldığımız çerden çöpten evlerimizin altında kalarak. Daha da acısı, deprem sonrasında, aç aç kalarak, açlıktan soğuktan öldük. Bizim için ölüm olan deprem onlar için sadece bir reklâm, propoganda kaynağı oldu. Bir türlü elimize geçmeyen "yardımlar"ın reklâmı yapıp durdu, "güçlü devlet", "kerim devlet", "devlet baba" tabloları çizildi radyoda, televizyonda, gazetelerde. Devlet? Kimin devleti? Devlet kurma hakkından yoksun olanların devleti olur mu hiç? Ekmeğimizin, can güvenliğimizin, demokratik haklarımızın, dilimizin, kültürümüzün, canımızın gaspedilmesi maskelenmeye mi çalışıyor bu reklâmlarla? Üzerimizdeki faşist jandarmaları, milli zulmün aracı olan jandarma ve polise sempati yaratılmaya mı çalışıyor bu reklâmlarda? Yoksulluğumu-

zun ezilmişliğimizin yaratıcısı olan oligarşinler yardımsever, insanlık kurtarıcılar rolünde gerdan kuruyorlar sahnedede...

Besbelli "olağanüstü durum" ilan etmeleri depreme uğrayanların esenliğine verdikleri önemden değil. Evlerimizin çöküşünün kendi düzenlerinin çöküşüne dönüşmesinden korktuklarındandır.

Evimizi başımıza yıkan doğal afet değil!

Evimizi başımıza yıkan: Bir ulus olarak varlık nedenimize göz dikenlerin, yoksul köylü olarak ilğimize kadar sömürenlerin melaneti; onlar yüzünden bir çırpıda yıkılabilen evlerde oturmuşluğumuz...

Öldük! Kavgamızın orta yerinde ölmüşçesine temiz ve anlamlı. Daha da öleceğimize başka. Ama biz halkız, yeniden doğarız ölümlerde. Eskinin yuvaltılar üstüne kendi düzenimizi kurana dek...

ABONE KOŞULLARI:

YURTIÇI : Yıllık 50.- TL / 6 aylık 30.- TL
YURTDIŞI: Yıllık 75.- TL / 6 aylık 45.- TL

Abone olmak için FARUK YÜKSEL adına PTT'ye başvurarak POSTA ÇEKİ NO: 96601'e para yatırılması yeterlidir.

Sahibi ve Sorumlu Müdür: FARUK YÜKSEL
Yazışma Adresi: P.K. 207 Kızılay / ANKARA
BASKI: EM-AŞ Veb Ofset Tesisleri
EGE BÖLGESİ DAĞITIMI:
Hasan ÜRESİN - Kestelli Cad.
Harputlu İşhanı P / 20 - İZMİR

EYLEM DİSİPLİNİ, EYLEMDE BİRLİĞİN ÖN KOŞULUDUR.

Geçtiğimiz günlerde Ankara ve İstanbul'da devrimci hareketten başka herkesin işine yarayabilecek olan bir takım olaylar meydana geldi. Ülkü Ocaklarının "silahları bırakalım" kampanyası açarak halkın gözünde biraz daha az saldırgan oldukları imajını yaratmak için çırpındıkları bir dönemde gazete manşetlerinde "solcular arasında çıkan çatışmada 4 kişinin yaralandığı" haberleri dalgalandırıyordu. Devrimci hareket için düşünen bir insan açısından bu olaylar sanki faşistlerin işine yaradığı diye düzenlenmiş olmaktan başka bir anlam taşıyabilir mi?

Devrimci Gençlik Dergisi'nin 2. sayısında devrimciler arasında bu tür olayların çıkmasını kördükleyebilecek bir anlayışa karşı çıkılarak bu tür sapıtmaların provokasyona çok açık bir ortam yaratacağı hatırlatılmaktaydı. Ne bu ne daha sonraki hatırlatmaların ne de ondan sonra meydana gelen olayların kimsenin aklının başına gelmesini sağlayamadığı anlaşılıyor.

DEVRİMCİ HAREKETİN ESENLİĞİ TEKKELERİN YARATACAĞI KAOS VE KARGAŞAYA TERKEDİLEMEZ

Özellikle İstanbul mitingindeki olaylardan sonra, her zaman olduğu gibi tekke basınırları (Halkın Sesi, Halkın Kurtuluşu) kamuoyu oluşturmaya giriştiler. Olayları gönüllerince açıklayarak "huzura" kavuştular! (sonradan "Halkın Sesi" nin vicdanı sızlamış olmalı ki olayların "oluş biçimi" hakkında "muhabirinin" yanlışlığı, önce İYÖD'ün değil, Halkın Kurtuluşu gurubunun saldığı vb. biçimde bir özeleştiriyi getirdi!) Ve de olaylar kim olduğu bilinmeyen kişilerin istediği bir zamanda (ve de kesinlikle halkın menfaatine uygun olmayacak bir tarzda) yeniden çıkmak üzere sahnedeki çekildi.

Şimdi bu olaylar üzerinde, olayların oluş biçimi üzerinde durmayacağız. Halkın Kurtuluşu gurubunun olayların çıkışı sırasındaki ağır sorumluluğu yeterince teşhir olmuştur. Asıl görülmesi ve teşhir edilmesi gereken şey bu grubun yöneticilerinin kendi gurupları içindeki çözülmeye varan gelişmeleri böyle olaylar yardımıyla bir kemikleşme sağlayarak önleme şeklindeki oportünizmleridir. Bilinmeyen (!) nedenlerden dolayı aynı şeyi söyledikleri Halkın Sesi'nden ayrı kalma savaşını sürdürmeleri bizi ilgilendirmiyor. Bizi ilgilendiren şey tekkelerinin sağlığı (!) uğruna devrimci hareket içinde yaratacakları kaos ve kargaşanın devrimci harekete pahalıya mal olacağıdır.

Bunun hesabını vermek içinse hiçbir

derebeyliğin hazinesi kafi gelmez! Bunu kimse aklından çıkarmamalıdır.

AL BİRİNİ, VUR ÖTEKİNE

Sol hareket içinde esaslı görüş ayrılıkları vardır ve bu ayrılıkların kısa süre içinde tam olarak giderilmesi olanağı yoktur. Bizim "ÇKP"nin bilinen görüşleri mihreri etrafında kümelenen guruplar temel teorik konularda ve bir dizi politik konularda belirleyici görüş ayrılıklarımız vardır. Aynı şekilde ve aynı derecede sağ revizyonist akımlarla da ayırız. Her iki akım da esas olarak revizyonist bir temel üzerinde yükselmektedir ve sonuçta varacakları yer Türkiye devriminden vaz geçme noktasında, onun karşısına dikilme noktasında bir ve aynıdır.

Buna karşılık ülkemiz çözümünün içinde bulunduğu somut durumda esas olarak sağ revizyonist akımın devrimci hareketin gelişmesine karşı dikildiği, ve bu bakımdan esas olarak TKP revizyonizmine karşı mücadele edilmesi gerektiği konusu tartışma götürmez bir şekilde ortadadır.

TKP vb. gibi revizyonist eğilimlerin işçi sınıfı içindeki yeri, işçi sınıfı hareketini ağır bir şekilde saptırabilecek bir öneme sahiptir. İşçi sınıfı içinde burjuva reformizmine doğru bir eğilim yaratması ve desteklemesi devrimci hareketin sağlıklı bir gelişme doğrultusunu ciddi olarak saptırabilecek bir nitelik taşımaktadır. ÇKP eğilimli revizyonist guruplar ise bugün bir aydınlar kulübü şeklinde dar bir çerçeveye sıkışıp kalmıştır. Ve pratikte büyük bir önem taşımadığı söylenebilir. Ancak, bu durum bizim bu ikinci guruba karşı, pratikte daima hayırlı bir tavır takınacağımız anlamına gelemez.

"Sol" hareket içindeki ayrılıkların pratikte istenmeyen sonuçlara ulaşması bir çok bakımdan önlenmelidir. Hele subjektif bir çabanın ürünü olarak, gurupsal çıkarların gereği uğruna ortaya çıkarılan; sosyal faşist, Maoçu bozkurt vb. gibi saftatlarla desteklenilmeye uğraşılan ve sınıflar mücadelesinin somut ve gerçek taleplerinden sayılmayacak olaylardan kesinlikle sakınılmalıdır.

EYLEM DİSİPLİNİNİ, ONU YÜRÜTECEK MERKEZİ ÖRGÜTÜN POLİTİKASI BELİRLER

Sorun gençlik hareketi açısından ele alındığında belirleyici olan **gençliğin devrimci eyleminin birliğidir**, gençliğin devrimci eyleminin birliğinin en geniş çerçevesini anti faşist eylemde birlik belirler. İkincisi görüş ayrılıkları pratikte farklı tavır alışları ve

"FAŞİZME KARŞI ÇOK YÖNLÜ MÜCADELENİN GÖREVLERİYLE YÜKLÜ DEVRİMCİ GENÇLİK HAREKETİ ARASINDA BİR BAŞKA YANLIŞ EĞİLİME DAHA DEĞİNMEK İSTİYORUZ. BİR TARAFTA HALKIN SESİ DERGİSİ FAŞİZME KARŞI MÜCADELE REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELENİN AYNIDIR DİYER YAZIYOR VE SOL HAREKET İÇİNDE AYRILIKLARA ZOR METODLARININ SOKULMASINA DAVETİYE ÇIKARTIYORLAR. DİĞER YANDA KİTLE GAZETESİ VE TSİP'LİLER DE "GÖŞİZME, MADİZME" KARŞI MÜCADELE, FAŞİZME KARŞI MÜCADELE İLE AYNIDIR DİYEREK ONLAR DA AYNI YOLU TUTUYORLAR. SOL HAREKET İÇİNDE FARKLI DÜŞÜNCELERİ BULUNMASI, AYRILIKLARI OLMASI KAÇINILMAZDIR. İDEOLOJİK AYRILIKLARI VE ÇELİŞKİLERİ ÇÖZÜLME YÖNTEMİ, İDEOLOJİK MÜCADELEDİR. HALKIN SESİ YAZILARI BU MESELEYİ TEHLİKELİ BİR ŞEKİLDE SAPTIRMAKTADIR. FAŞİZME KARŞI MÜCADELE, REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELEDEN AYRILAMAZ AMA, "AYNI" DEĞİLDİR. ONLAR, REVİZYONİZM EŞİTTİR BURJUVA İDEOLOJİSİ DÜZ MANTIGININ BİR DEVAMI OLARAK; REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELE, FAŞİZME KARŞI MÜCADELENİN AYNIDIR DİYEREK, "DÜNYAYI AK VE KARBAY BOYUYORLAR" "EVET BU DİLLERİNDEN EKSIK ETMEDİKLERİ SÖZÜ BİRAZ ANLAMAYA ÇALIŞSINLAR" AYNI SEYLER GÖŞİST, ANARŞİST, MAO İST V. B. GİBİ BURJUVA KÜFÜRLERİNİ DİLLERİNE DOLAYAN FAŞİST BOZKURTLAR VE MAOÇU BOZKURTLAR DİYEN, DEVRİMCİLERE DİŞK MİTINGLERİNDE OLDUĞU GİBİ SOPALI, ZİNCİRLİ SALDIRILAR DÜZENLEYEN TSİP, TİP V. B. LER İÇİN DE SÖYLENEBİLİR. BU TÜR TEHLİKELİ SAPITMALARIN DOĞURACAĞI SAKAT GELİŞMELERİN DİLLERİNDEN HİÇ DÜŞÜRMEKLERİ PROVOKASYONA SON DERECE AÇIK BİR ORTAM YARATACAĞINI HATIRLATMAK İSTERİZ KİMSE KENDİ ZİRVA DÜŞÜNCELERİNİN TAHAKKUMUNU HOŞ GÖRÜLÜ TARTIŞMA SINIRLARI DIŞINDAKİ ZORBAKILARINDA ARAMASINI..."

DEVRİMCİ GENÇLİK: 8 ARALIK 1976, SAYI: 2 SAYFA: 11

birbirine uyuşmayan biçimleri doğurabilir. Bu durumlarda kimse **eylemin disiplini zor gücüyle kendi lehine çevirmeye kalkışmamalıdır**. Bir miting tertipleniyor. Eylemi tertipleyen merkezi örgüt eylem disiplini açısından bir politika tesbit ediyor. Bu politikanın belirlediği disiplin örneğin "Ne Amerika ne Rusya Bloksuz Türkiye" pankartının açılmasını önüyor. O eylemin disiplini işine gelmeyen biri o disiplini "bileğinin gücüyle" kendi lehine çevirmeye kalkmamalıdır. Aksi halde eylemin disiplini zorla sağlamak durumu doğar. Eylem disiplini sağlayan politika yanlış görülüyorsa eştirilir. Ama eylem sırasında o disiplini zor yoluyla bozmaya izin verilemez.

Bir yerde pankart açılmasına izin veriliyor olmasına karşılık bir başka yerde bu politikanın farklı olması, bu tür bir davranış haklı gösteremez. Eylemin disiplini sağlayacak olan şey onu yürütecek merkezi örgütün politikasıdır. Ve bugün eylemin disiplini bir yerde pankart açılmasına olanak sağlıyorsa bu her yerde ve her zaman bu şekilde olacak demek değildir. (*)

Kimsenin "kabadayılığına" devrimci eylemin disiplini "tavin etme" hakkı tanınmaz ve tanınmamalıdır. Kimse de lümpenlere ve kabadayılara "benim tekkeden" diye sahip çıkmamalıdır.

"Sol" hareket içinde sınıflar mücadelesinin somut ve gerçek gereksinmelerinin ürünü olmayan amaçlarla, yapay ve provokasyona açık bir ortam yaratacak şekilde zor metotların kullanılmasına davetiye çıkarılmaktadır. Tekrar edelim ki hiçbir derebeyliğin hazinesi bunun hesabını vermeye yetecek kadar zengin olmasın.

DEVRİMCİ
GENÇLİK

*** **

(*) Bu farklı durumu ortaya çıkaran şeyin şehirlerin tek merkezi örgütü tartışmalarının gösterdiği farklı gelişim süreci olduğu söylenebilir. Ancak bu pratik sürecin sonucunun belirleyici olduğu şekilde bir düşünmeye yol açmamalıdır. Tavin edici olan devrimci eylemin somut yararıdır. Bu da ancak devrimci hareketin, sınıf mücadelesinin genel durumu açısından ele alındığında sorunu açıklığa kavuşturabilir.

CAN GÜVENLİĞİ-

DEVİRİMCİ- GENÇLİK GENEL BAŞKANI M. ALI YILMAZ'IN DEMECİ: DEVİRİMCİ- GENÇLİK'İN ve Halkımızın Bırakılacak Silahı Yoktur.

● ÜLKÜ Ocakları'nın bir gazetede yaptığı "Silahları bırakalım" çağrısı hakkında neler düşünüyorsunuz?

OLIGARŞİNİN saldırgan bir aleti olan Ülkü Ocakları bu çağrıyla yapmayı istediği için değil yapmak zorunda olduğu için yapılmıştır. Çünkü faşistler geniş halk yığınlarından gittikçe daha fazla tecrit olmaktadır. Saldırganların onlar olduğunu, devrimciler ise bu saldırılar karşısında kendilerini korumak zorunda kaldığını herkes biliyor. Halkın önünde kanlı yüzleri açığa çıkan faşistler halkı adanmak için bu sahte barış çağrısını yapmışlardır.

Bazı devlet kurumları tarafından yönetildiği iddia edilen Ülkü Ocakları'nın bu çağrısı esas olarak ülkede "huzursuzluğu" kaynağının "komandalara-devrimciler" olduğu görünümünü yaratmayı amaçlamaktadır. Bu görünümü yaratmak isteyenler de tabii ki hekim sınıfıdır. Bütün "huzur sızlıkların, kanlılıkların" nedeni olarak "iki kovboy" gösterilecek ve böylece de gerçekler ters yüz edilecektir. Sınıflar mücadelesinde hakim sınıfların yönlendirdiği faşistlerin, ezilen emekçi halkın yanında mücadeleye katılan devrimci gençlere karşı yürüttükleri yoğun şiddet kampanyası perdelenmeye çalışılmış ve Ülkü Ocakları bir kez daha masa olarak kullanılmıştır.

Bu çağrıyı kabul edip faşistlerin demogojilerine alet olmuş olsaydık "huzuru" bozan taraflardan birisi durumuna düşecektik. Ve ayrıca silahlı saldırılar düzenleyen taraflardan birisi olacaktık. Halbuki devrimci gençlerin onlarla anlaşacağı bir durum kesinlikle yok ve devrimci gençler bu çağrının muhatabı da değildir. Çünkü faşistler yalnız gençlere değil bütün halka saldırmaktadırlar. Ve halk da bu saldırılar karşısında eli kolu bağlı durmuyor. Eline geçirebildiği bütün savunma araçlarıyla kendini savunmak zorunda olduğunu bilimsel hareket etmektedir.

Ülkü Ocakları'nın bu sahte barış çağrısına katılmadığımız için bir anlamda zan altında bırakıldık. Halbuki biz söz konusu gazeteye yaptığımız bir açıklamamızda (bu açıklamayı gazete yayınlamadı) çağrının muhatabının bizim olmadığımızı, saldırının yapıldığı bütün halk kesimlerinin ancak böyle bir çağrının muhatabı olacağı ve bizim saldırıya maruz kalan taraf olarak bırakılacak silahımızın olmadığını belirtmiştik. Bu açıklamamızın yayınlanmaması olmasa sonucudur ki Kamuyu'nun kafası bulandırılmıştır. (*)

● OKULLARDAKİ faşist işgallerin kırılması doğrultusundaki çalışmalar hakkında genel bir bilgi verebilir misiniz?

EĞİTİM kurumlarını faşistleştirerek için egemen sınıfların uyguladıkları en önemli ve en belirgin yöntemlerinden birisi okulların bizzat faşistleştirilmesidir.

Geçtiğimiz sene Türkiye'de bir çok okul polisinden bizzat desteğiyle faşist komandalara işgal ettirilmiştir. Bu işgal hareketlerinde onlarca devrimci ve yurtsever öldürülmüş ve yüzlerce yaralanmıştır.

Gerek devrimci gençlik hareketinin dağınıklığı ve en önemlisi de faşistlerin istediği zaman ve mekanda bu işgallere ve saldırılara karşı mücadeleye ettiğimiz için işgalleri gittikçe hızlandırmış ve faşistler açısından sağlamıştır. Bir çok okul da devrimcilerle kitle arasındaki bağları kopmuş ve bu okulları faşistlerin birer imi haline getirmiştir.

Ne zaman ki gençlik hareketinin içinde bulunduğu hareketsizlikten kurtularak özgürce gelişebileceği çok yönlü mücadele alanlarına doğru yayılması gerektiği tesbit edilmiş ve "devrimci gençler yükselen halk eylemlerinin ön safına" sloganı atılmış ve bu sloganın hayata geçirilmesi süreci yaşanmaya başlanmış ise o zaman okullardaki faşist işgallere karşı doğru mücadeleler verilmesi başlanmıştır.

Bir yandan en geniş halk desteğini sağlamak için bütün anti-faşist kesimlere mücadelemizi mal etmeye ve esas olarak anti-faşist halk eylemlerini yükseltmeye ve mümkün olan, en geniş şekilde yaymaya çalışırken "bütün anti-faşistler okullarına" sloganını attık. Bu sloganın hayata geçirilmesi demek faşist işgallerin kırılması demektir.

Gençlik hareketinin özgürce gelişebileceği çok yönlü mücadele anlayışımızın gittikçe denkleştirilmesi sonucunda mücadelemiz daha fazla güçlen-

mektedir. Herkes okullarına sloganını atarken en başta kendi öz gücümüze güvendik. Fakat soruna basit bir mantıkla yaklaşmadan, bakış ufukumuza mümkün olduğu kadar geniş tutmaya uğraştık. Ve ancak böylece en geniş kitlelerin desteğini kazandık.

Gençliğin militan mücadelesini yükseltmeye çalışarak hareketimizi kurumaktan kurtardık. Ve bunların sonucu olarak da bir çok okulda faşist işgalleri birer birer kırılmaktadır. Bugün Ankara'da ve İstanbul'da artık çok az sayıdaki okullara devrimciler gidememektedir.

Yeri gelmişken değinmekte yarar var, gençlik hareketi serpilip gelişirken bir yığın revizyonist görüş gençlik hareketi içinde kurumaktadır. Devrimci gençliğin çok boyutlu mücadelesine ayak uyduramayan bu yanlış siyasetlerin gençlik içindeki etkinlikleri gittikçe zayıflamaktadır. Özellikle İG'D'li hainler gençlik hareketinin önünde duran ve yıkılması gereken birer "vesile"dirler. Faşist işgallerin kırılması için hiç bir çaba sarfetmeyen bu revizyonistler gençliğin mücadelesini çarpıtmaya ve ekonomizmin zincirine vurmaya çalışmaktadırlar. Birde utanmadan faşistlere karşı verilen mücadeleye sahip çıkarak.

Toplantıları keskin nutuklara boğan "sosyal emperyalizm teorileri"yse somut pratik gelip dayatınca şaşkına döndüler. Mücadelenin karmaşıklığı içinde bocağıp kaldılar ve militan mücadelenin yükselmesi karşısında revizyonist yüzleri açığa çıktı. "Herkes okullarına" sloganının pratiğe geçirilmesi onların önünü hazırladı. En güçlü oldukları okullarda bile artık eriyip gitmektedirler. Hayatın bu acı gerçekleriyle karşı karşıya kalmaları sonucundadır ki devrimcilerle karşı saldırganlaşmaktadırlar. Provakasyon ölçüsüne varan bu davranışları eriyip gitmelerini önleyemeyecek tam aksine hızlandıracaktır. Tabii ki onların bu hırçınlıklarını gençliğin devrimci eyleminin birliğinin sağlanmasını engelleyeceği gibi faşistlerin saldırılarının artmasını da sağlayacaktır.

Ebetteki bütün bu olumsuzluklara rağmen bize düşen görev gençliğin devrimci eyleminin birliğini sağlamak doğrultusunda (tabii ki faşist işgallere karşı mücadele için) mücadeleye emektir.

● DGDF'İN örgütlenmesi hangi düzeyde, bu konuya açıklık getirilebilir misiniz?

DGDF somutta duyulan bir ihtiyaçtan kaynaklanarak kurulmuştur. Bunun içindir ki örgütlenmesinin objektif şartları mevcuttur.

Kuruluşumuz sırasında bir yandan var olan merkezi gençlik örgütleriyle ilişkilerimizi yoğunlaştırırken, bu örgütlerin federasyona katılımını sağlamaya çalışırken bir yandan da en küçük birimlere kadar örgütlenmeyi hızlandırmayı amaçladığımızı belirtmiştik. Federasyon'un kuruluşundan bu yana bu tespit ettiğimiz politika doğrultusunda çalışmalarımızı yoğunlaştırmaya çalıştık. (Bu çalışmamızın yeterli olduğu söylenemez.)

Türkiye'de var olan merkezi gençlik örgütlerinin önemli bir kısmıyla ilişkiler kuruldu ve bu ilişkiler sonucu devrimci potansiyelin yüksek olduğu bir çok yerin demokleriyle eylem birlikleri sağlandı. Bu arada resmen katılan veya katılma kararı alan önemli gençlik örgütleri de vardır. İçinde yalnız öğrenci gençliğin değil işçi ve köylü gençliğinde yer aldığı bir çok demer Federasyon'a katılma kararları alınmıştır. En önemlisi, bir çok taşra demogyle fiili ilişki kuramamızdır.

DGDF'nin kurulmasından sonra bazı merkezi yerlerde dahil bir çok yerde yeni örgütlenmelere gidilmiştir. Ve bu örgütlenme çalışmalarında da aralıksız devam etmektedir. Yeni kuruluşa Federasyon'a katılmak isteyen demer sayısı her gün artmaktadır.

Örgütlenme çalışmalarını hızlandırmak ve Federasyon'u tanıtmak için çeşitli bölgelerde bölge toplantıları yapılmaktadır. Son iki ay içinde gerek öğrenci gençliğin gerek işçi ve köylü gençliğin sorunlarını içeren mitingler düzenlenmiş ve bu mitingler göstermiştir ki DGDF "devrimci gençlik yükselen halk eylemlerinin ön safına" sloganının hayata geçirilmesinde, bu kadar kısa zamanda ve bir yığın zaafa rağmen, bir hayli başarılı olmuştur.

DGDF'nin örgütlenmesinin bugün istenildiği gibi kitleleri henüz kucaklayamadığı açıktır. Fakat DGDF'nin bünyesi içinde yer alan örgütlerin mücadelesinin en kıvıncı yerinde yer aldıkları da açıktır.

GÖLE LİSESİ ÖĞRENCİLERİ BOYKOTTA.

"...Emperyalizm, ekonomik yönden girdiği ülkelere kendi gerici, yoz kültürünü de sokarak sömürü mekanizmasını güçlendirmekte ve saltanatını devam ettirmeye çalışmaktadır. İşte bugün ülkemizde emperyalizmle ittifak yapan, azınlığın faşist yönetimi oligarşik dikta da halkımızın uyanmaması için her türlü yola başvurmakta, yoksul halk çocuklarının okuduğu okullar bir avuç ağzı salyalı faşiste terkedilmeye çalışılmaktadır. Halkından yana olan ilerici devrimci öğretmenler sürülmede, açığa alınmakta, öğrencilerin okuma hakkı ellerinden alınmakta.(...) Bizler bu faşistçe uygulamaları, işçiler, köylüler,

(*) DİP NOT

Dergimiz soru kapsamına ilişkin yorum ve önerilerini içeren bir ÖZEL SAYI çıkarılmıştır. Bu konuda 29 Kasım 1976 tarihli ve 2 sayfalık bu sayımızdaki "FAŞİST SALDIRILAR KARŞISINDA DEMOKRATİK HAKLARIMIZI VE CAN GÜVENLİĞİMİZİ SAVUNALIM" yazısına bakılabilir.

küçük memurlar üzerinde uygulanan faşist terörden ayrı bir şey saymıyoruz..." Bunları söylüyor (Kars) Göle Lisesi devrimcileri. VE oligarşinin eğitim politikasının kendi bölgelerindeki yansıması "1400 mevcutlu lisede 2 öğretmenle laboratuvarsız, odunsuz, kömürsüz bir şekilde sürdürülmeyle çalışan aksak eğitim ve öğretim"i protesto amacıyla 4.11. 1976 da boykota başladılar. Lise-lilerin bu boykotuna, orta okul da destekleme boykotuyla katıldı. Veliler ve tümüyle Göle halkı öğrencilerin haklı isteklerinin yanında yer alarak bunu bir imza kampanyasına dönüştürdüler. Boycotttaki Göleli devrimciler hınc ve kararlılıkla sloganlarını haykırıyorlar:

KAHROLSUN OLIGARŞİNİN GERİCİ EĞİTİM SİSTEMİ.

YAŞASIN ORTA ÖĞRENİM GENÇLİĞİNİN DEMOKRATİK LİSE MÜCADELESİ..

**TKP
GÖRÜŞLERİNİN TAMAMI
SANKİ "DEVLET VE İHTİLAL"E
KARŞI YAZILMIŞ GİBİDİR.**

TOPLUMSAL İLERLEME YADA UDD

Dikkatli bir okuyucu, modern revizyonistlerin kapitalist olmayan yol tezini şimdi savunmadıklarını ya da hiç olmazsa gündeme getirmediklerini belirtmemize rağmen, yukarıda bunu anlatırken "savunuyorlardı" yerine "savunuyorlar" fiilini kullandığımızı fark etmiştir. Bunun bizce iki nedeni var: Birincisi, modern revizyonistlerin bu tez hakkında özeleştiri yaptıklarına hiç bir yerde rastlamadık. Yani bu tahlilin yanlış olduğunu, yerine başka bir tahlil getirdiklerini açıklamadılar. Ama gerçekten, artık hiç olmazsa bu isimlendirme "bilim işçileri"nin yeni yazılarında kullanılmamakta. İkinci neden İLERİ DEMOKRASİ, kapitalist olmayan yol yerine TOPLUMSAL İLERLEME deyimlerini kullanırken görüşteki bu "yeni" tahlilin, siyasi sonuçları bakımından eskisinden bir farklılığa sahip olmaması.

Daha önceden de belirttiğimiz gibi bu yazımızda modern revizyonistlerin metropol ülkelerde sosyalizme barışçıl geçişi savunurken getirdikleri gerekçeler üzerinde durmuyoruz. Ancak, bu unsurların genel olarak devrim anlayışının ve devlet tahlillerinin paralelliklerini açıklaması açısından 1957 Moskova İşçi ve Komünist Partileri Konferansının bildirgesinden alıntı yapmamız yararlı olacaktır. "Bugünkü koşullarda, bir dizikapitalist ülkede, öncü-güç tarafından yönetilen işçi sınıfı, çeşitli parti ve sosyal örgütlerle bir işçi ve halk cephesi ve diğer muhtemel siyasal anlaşma ve işbirliği biçimleri temeli üzerinde halkın çoğunluğunu biraraya getirme, **İÇ SAVAŞ OLMAKSIZIN İKTİDARI FETHETME** (abc) ve temel üretim araçlarını halkın eline geçirme imkânına sahiptir." (Aktaran: Ürün, sayı 27, s.12) İşte revizyonistlerin işçi sınıfına ve diğer ezilen halklara bahsettiği bu "imkan" devrim yapmaya imkandır. Ve bu tespit kendi özgül boyutlarında diğer az gelişmiş ülkeler için de geçerlidir. Metropol ülkelerde demokrasinin geliştirilmesi, "ileri demokrasinin" kazanılması birinci amaçtır. Yani sözkonusu olan burjuva demokrasininin yerine proletarya demokrasininin getirilmesi değil, burjuva demokrasininin "geliştirilmesi"dir. Bu sağlandığı zaman sosyalizme barışçıl geçiş sürecine girilecektir. Şiddet kullanmadan ele geçirilecek olan burjuva devlet aygıtı, yeniden örgütlenecektir. "Bilim işçisi" Sobolev'in deyişle "demokrasinin gelişmesi ve sosyalizme barışçıl geçiş için savaşım, eski devlet aygıtının, bundan böyle halkın çıkarlarını savunmak için, derinliğine yeniden örgütlenmesi görevini çok özel bir kesinlikle dayatır" (a.g.e.S.13) Çünkü metropol ülkelerde,

"İşçi sınıfı halk düşmanı gerici güçleri yenmek, burjuva demokrasisini organını, halkın gerçek iradesinin aracı haline dönüştürme olanağına sahiptir" (SBKP20. Kongre Kararı'ndan) kısacası, metropol ülkelerde "ileri demokrasi" için verilen "savaşım" sonucu "Toplumsal ilerleme" gerçekleşecek ve böylece devlet aygıtının hiç zedelenmeden işçi sınıfının eline geçmesiyle sosyalizme barışçıl yoldan geçiş mümkün olacaktır.

Peki bu ileri demokrasi ve toplumsal ilerleme stratejisi geri bırakılmış ülkelere nasıl uygulanmaktadır.

1970'lere gelindiğinde, kapitalist olmayan yolda "ilerleyen" hiçbir ülke modern revizyonist teorisyenlerin yüzünü ağartmamıştır. İşte tam bu yıllarda, başka bir boyutla Şili'de sosyalizme barışçıl "geçiş" deneyi yaşandı. Ve tüm revizyonistler, kendi imdatlarına yetişen bu olaya dört elle sarıldılar. Bilindiği gibi bu deney başarısızlıkla sonuçlandı. Allende öldürüldü. Ama yine de Şili'de yenilen Allende olmamıştır, diyebiliriz. Evet,

Allende'nin bel bağladığı barışçıl yoldan sosyalizm denemesi başarıya ulaşmadı ve bunun böyle olmayacağıni bizzat sosyal pratik tüm dünyaya ve Allende'ye kanıtladı. Sonuç olarak, Allende elinde mitralyözümü faşistlere karşı vurularak şehit düştü. Allende, daha önceden şiddet kullanarak parçalamadığı burjuva devlet aygıtının kendisine şiddet kullandığını gördü ve bu kez kendisi de faşistlere karşı şiddet kullanarak leninizmin öğretisini hayata geçirdi. İşte bu yüzden Şili'de yenilen Allende olmamıştır diyoruz!

Peki, Şili'de yenilgiye uğrayan kimdi? Şili'de yenilgiye uğrayan, modern revizyonizmin sosyalizme barışçıl geçiş tezini evrenselleştirme yolundaki çabalarıydı Şili'de yenilgiye uğrayan, burjuva devlet cihazını parçalamadan sosyalizmi kurmayı üman ve bu süreci bizatihi proletaryanın ihtilalcı şiddeti yerine başka sosyal sınıfların "ilericiliği" olgusuna bağlayan sınıf işbirliği teorileri, yani ta II. Enternasyonal 'cocaklarının şahsında hayat bulup, gündürüldü modern revizyonizm tarafından diriltilmek istenen müflis teorilerdir. Kısacası, geniş anlamıyla siyasal iktidarın tamamını proletaryanın hizmetine sunmak yerine, dar anlamıyla siyasal iktidarı yani yalnızca hükümet edişli proletarya adına parlamentarist yoldan kazanmakla yetinen teorilerin iflasıdır. Devlet aygıtında sömürücü sınıfların hizmetinde kalmalarına göz yumulan bürokrasi ve militarizm gibi unsurlar karşısında, yalnızca seçim yoluyla hükümeti elde etmekle sosyalist bir iktidar olunabileceği görüşünün iflasıdır.

Şili deneyinde uğranılan bozgun, elbette modern revizyonizmin pratikte tamamen iflası için yeterli olmuş değildir. Yenilgi karşısında yapılan değerlendirmeler, bunun "taktiksel" yanılgılar sonucu ya da emperyalizmin müdahalesinin bir sonucu şeklindeki yorumlarla sınırlı kalmıştır. İleri demokrasi koşullarında toplumsal ilerleme tezi geri bırakılmıŞ ülkeler için de modern revizyonizm tarafından hâlâ önerilmekte, eski kapitalist olmayan yol bestesine yeni güfteleler bulunmaktadı.

Kapitalist olmayan yol tezini anlatırken vurguladığımız noktaları tekrarlamak kaçınılmaz için, toplumsal ilerleme edebiyatının ayrıntılarına girmeyeceğiz. Yalnızca, ana hatlarıyla, belirtirsek bu "yeni"tezde de, dünya sosyalist "sistemi"nin belirleyici olduğundan yola çıkılarak az gelişmiş ülke halklarına toplum demokratikleştirilmesi önerilmekte, işçi sınıfından, burjuva demokratların kuracakları "halktan yana" bir hükümete en geniş katılım sağlayarak sosyalizme barışçıl geçişin olanakları uğruna mücadelede kendini sınırlaması istenmektedir.

En iyisi bu toplumsal ilerleme ya da UDD (Ulusal Demokratik Devrim) teorisinin ülkemiz somut koşullarında nasıl değerlendirildiğine bir bakalım.

Bugün ülkemiz üzerinde bir "hayalet" dolaşiyor. TKP hayaleti! Kimilerine göre varlığı bir tevattürden ibaret. Yürüyüş gibi bazılarında göre ise icazetli(!)

Ama ne olursa olsun bugün bir TKP olgusu var günümüzde ve eli yıllık bir kişi uykusundan sonra. 1971 devrimci hareketi ve yenilgisini izleyen bir dönemde ortaya çıkması, hiçbir şekilde bir rastlantı olarak değerlendirilemez.

Bugün ülkemizde sol düşünce emekçi halk yığınları arasında hızla yaygınlaşmaktadır. Bu dönemde TKP revizyonizmi 1971 yenilgisinin yarattığı teslimiyet, yılmışlık ve sağ eğilimleri örgütleyerek, devrimci hareket içindeki dağınıklığıtan da yararlanarak "güç" kazanmaktadır. Bu "güç" kazanma gerçekte

işçi sınıfı saflarında burjuvazi hesabına bir güç kazanmadı. Onun görüşlerinin içeriği bunu ortaya koyuyor. Bugün içinde bulunduğumuz koşullarda bu yüzden TKP'nin görüşleri incelenerek onun burjuva karakteri ortaya çıkarılmalıdır. Revizyonizme karşı mücadele günceldir.

Önce TKP programını esas alarak onun savunduğu görüşler konusunda doğrudan bir özel bilgi edinmeye çalışalım.

Programın 20.sahifesinde şu genel değerlendirme yer alıyor;

"Bugünkü koşullarda dünyada güçler dengesizleşti, demokrasiden, sosyalizmde yana **DEĞİŞİKLİKLER** oluyor. Sovyetler Birliği'nin, sosyalist ülkeler topluluğunun sürekli barış politikası Avrupa'da ve Dünya'da soğuk savaş şoklarının geriletti. Gerginliği azalttı.

"Dünya ölçüsündeki bu gelişme Türkiye'de de devrimci hareketi etkiliyor. Demokratik haklar için parlamenter yolla savaş yürütmek olanaklarını arttırıyor. Parlamento-yu gerici... güçlerin yararına işleyen bir araç olmaktan çıkarmak, onu işçi sınıfının, halkın yararına işleyen bir araç haline getirmek için daha geniş yollar açıyor."

"Kökü sosyal-ekonomik ve politik dönüşümlerin (reformların) gerçekleşmesi, halkımıza TKP'nin yakın amacı olan ileri demokratik bir düzene, oradan da sosyalizme geçmek olanaklarını sağlar." (TKP program, s. 28)

"UDD. (Ulusal Demokratik Devrim)Fransa'da devrim aşamasının sosyalizm değil, sosyalizm aşamasına geçiş için hazırlık sayılacak ileri demokrasi aşaması olduğu açıkça belirtiliyor. TKP programında da ileri demokratik bir aşamadan geçmek zorunda olduğuna belirtilmiştir."

"UDD bütün ulusal, anti-emperyalist demokratik güçlerin **egemenliğinde**" (öncülüğünde) "ve işçi sınıfının geniş ölçüde katıldığı bir hükümet eliyle gerçekleştirilecektir." Bunun için halktan yana bir hükümet kurulmalıdır. "Günümüzün başlıca sorunu halk düşmanı hükümeti alaşağı etmektir. Demokratik bir hükümeti işbaşına getirmek." (Atılım, Yıl 2,S.5) TKP'nin görüşleri özete budur.

TKP REVİZYONİZMİ VE ŞİDDETE DAYANAN DEVRİMİN KAÇINILMAZLIĞI

TKP'nin sağ ideolojisi herşeyden önce marksizmin en özlü tezlerinden biri olan "şiddete dayanan devrim kaçınılmazlığı" fikrini reddetmektedir. Bilindiği gibi bu tez marksizmin en özlü sonuçlarından bir tanesidir.

Bugün TKP "burjuva devleti demokratikleştirmeyi" esas alıyor, halktan yana bir hükümet kurulmasından söz ediyor. Parlamenteonun halktan yana işleyen bir araç haline getirilme olanaklarından bahsediyor. Gerçekleştirilecek demokratik reformlarla sosyalizme geçiş aşamasına geçileceğinden söz ediyor. TKP görüşlerinin tamamı sanki "Devlet ve İhtilal"e karşı yazılmış gibidir. Kitlelere devrim olmaksızın kurtuluş umutları (burjuva hayallerini)yanan revizyonizmin marksizmi en özlü noktasından reddederken burjuvaziye hizmet ettiği söz götürmez!

TKP revizyonistleri şiddete dayanan devrim yerine toplumsal ilerleme safatasını koyuyorlar.

TKP görüşleri "Marksist devlet teorisini en önemli ve en özlü yerinden" inkâr eden bir muhteva taşımaktadır yetkinleştirmişler, güçlendirmişlerdir; oysa onu kırmak parçalamak gerekmektedir." **"Marksist devlet teorisinin en önemli ve en özlü şey bu sonuçtur."**(abc.) diyor Lenin Devlet ve

İhtilal bırakı
koyuyor
çalışm
doğru
gittikçe
sadece
zin d
yaratıl
karekt
da or
kurtul
E
nokta
görüşü
(Y.3.S
Ameri
egem
lardan
Doğru
(abc)
devlet
kimin
"eger
nokta
burju
devle
nistle
nokta
burju
parça
egem
kurum
mek
mind
başka
lekete
kurulu
lizme
yürü
demo
başka
kuvv
vurucu
masu
komu
1
kurma
yen b
burju
kandı
yor,
yalist
işçi
hükür
sınıfı
Şöyle
la...s
Atilin
de ör
nin-ö
Böyle
sınıfı
olacalı
ileri t
dan c
TKP'
E
orduy
sayan
yana t
tik re
orada
rini y
devrim
olmad
kadar
marku
burju
anlan
F
teoris
olarak

YOLDAN GEÇİT YOK! (3)

"EĞER DEVLET SINIFLARARASI ÇELİŞMELERİN UZLAŞMAZ OLDUĞU GERÇEĞİNDE DOĞDUYSA, EĞER TOPLUMUN ÜZERİNDE VE ONA GİTTİKÇE YABANCIlaşAN BİR GÜÇ İSE, AÇIKTIR Kİ SADECE ŞİDDETE DAYANAN BİR DEVRİM OLMAKSIZIN DEĞİL, AYRICA EGEMEN SINIF TARAFINDAN YARATILMIŞ BULUNAN VE İÇİNDE O 'YABANCI' KAREKTERİN MADDELEŞTİĞİ DEVLET İKTİDARI AYGITI DA ORTADAN KALDIRILMAKSIZIN EZİLEN SINIFIN KURTULUŞU İMKANSIZDIR." (Lenin)

İhtilâf'de, ve yine aynı yerde yorumla gerek bırakmayan bir açıklıkla sorunu şöyle ortaya koyuyor: "eğer devlet sınıflararasındaki çelişmelerin uzlaşmaz olduğu gerçeğinden doğduysa eğer toplumun üzerinde ve ona gittikçe yabancılaşan bir güç ise açıktır ki sadece şiddete dayanan bir devrim olmaksızın değil ayrıca egemen sınıf tarafından yaratılmış bulunan ve içinde o "yabancı" karakterin maddeleştiği devlet iktidarı aygıtı da ortadan kaldırılmaksızın ezilen sınıfın kurtuluşu imkansızdır."

Bu son derece net ve kesin teorik tesbit noktaları karşısında TKP revizyonistlerinin görüşleri nasıl bir yer tutuyor? Atılım Dergisi (Y.3.S.2) de şöyle yazıyor: "Sovyet yardımları Amerikan ve öteki ülkelerin kredileri gibi egemen güçleri ekonomik ve politik bakımlardan palazlandırmak amacıyla götürüyor. Doğrudan doğruya "Devlete, halka yapıyor." (abç) Sovyet yardımları egemen güçlere değil devlete, halka yapıyor (!) Peki bu devlet kimin devleti. Halkın devleti mi? Devlet "egemen güçlerin baskı aracı" değil mi? Bu noktada aslında herşey açık. Tekelci burjuvazinin oligarşik diktatörlüğünü halkın devleti olarak göstermeye kalkışan revizyonistlerin ihanetleri bu noktalarda doruk noktasına ulaşmaktadır. Marksizm devleti burjuvazinin baskı aracı olarak ele alarak onu parçalamayı zorunlu kılarken TKP onu egemen güçlerden kopararak halka ait bir kurum olarak göstermekte, onu yetkinleştirmek yollarını aramaktadır. Yine TKP programındaki şu satırlar bu alçakça ihaneti bir başka açıdan belgelemektedir. "Ordu memleketle dolan Ulusal Kurtuluş Savaşında kurulmuştur. Bundan ötürü görevi emperyalizme karşı, işbirlikçilere karşı savaşmak, yurdun bağımsızlık, egemenlik ve halkın demokratik haklarını savunmaktır." (abç) Bir başka yerde Atılım (Y.2.S.5) de "Silahlı kuvvetlerdeki yurtseverler devrim hareketinin vurucu gücüdür" deniyor. İ.Bilen bir konuşmasında da "silahlı kuvvetlerdeki yurtsever komutanları örgütlemek"ten sözüyor.

TKP bugün bir halktan yana hükümet kurmaktan parlamentoyu halktan yana işleyen bir araç haline getirmekten sözederken bu burjuva safasatları ile halkı uyutmaya kandırmaya çalışıyor. Bu kadarla da kalmıyor, "Ne varki UDD bütün ulusal, anti-emperyalist demokratik güçlerin egemenliğinde ve işçi sınıfının geniş ölçüde katıldığı bir hükümet eliyle başarılacaktır" diyerek işçi sınıfını burjuva iktidarlara peşkeş çekiyor. Şöyle ki, "Burjuvazinin sola açılan kanadıyla...savaş ortaklığı kurmak gerek" diyor Atılım, (Y.2.S.5) İlerici-demokrat güçlerin ve de öncelikle burjuvazinin sola açılan kanadının-öncülüğünde bir hükümet kurulacak. Böylece kurulan halktan yana hükümete işçi sınıfı geniş ölçüde katılacak (bu da nasıl olacaksa) ve yapılacak demokratik reformlar ileri bir demokrasi'yi gerçekleştirecek! Oradan da sosyalizme geçilecek! Şaka değil, TKP'nin SAVAS YOLU(!)

Devleti halka ait bir alet olarak gösteren, orduyu "devrim hareketinin vurucu gücü" sayan, bugün bu devlet yapısında halktan yana bir hükümetin kurulabileceği, demokratik reformlarla ileri demokratik bir düzene oradan da sosyalizme geçileceği boşhayallerini yayan TKP görüşleriyle marksizmin devrimci teorisini arasında en ufak bir ilişki olmadığı hiçbir şüpheye yer bırakmayacak kadar ortadadır. Ve yine apaçık ortadadır ki marksizmin bu en açık ve en kaba inkarı burjuvaziye hizmet etmekten başka hiç bir anlam taşımamaktadır.

Revizyonizmin marksist devlet ve devrim teorisini inkara dayanan görüşleri kaçınılmaz olarak sınıflar mücadelesi anlayışı yerine

"sınıflar barışı" ve "sınıf uzlaşmacılığını" da içermektedir. Toplumsal ilerleme edebiyatı gerçek en saf ekonomizmi ve kaba bir evrimciliği ifade etmektedir. Bugün TKP revizyonistlerinin sözcüklük ettiği düşünce sınıf mücadelesini burjuva hayatının sınırları içinde ve burjuvazi için de kabul edilebilir bir çerçevede ele almaktadır. TKP yayınlarında tüm devrimci içeriğinden yalıtılmış bulunan "savaş" sözcüğünün iki kelimeye bir tekrarlaniş durması böylesi bir saf ekonomizmi ve pasifizmi gizlemeye yetmemektedir. Fakat bu konuda asıl önemli olan ve ontarın sınıf mücadelesini burjuvazi için kabul edilebilir hale getiren şey şu noktada kendini ortaya koymaktadır: "Opörtünizm sınıf mücadelesini kabulünü, aslolan şeye kadar, kapitalizmden komünizme geçiş dönemine kadar, Burjuvazinin alaşağı edilmesine ve tamamen ortadan kaldırılması dönemine kadar genişletmiyor." İşte bu yüzden "aslında sınıf mücadelesinin kabulünü, proletarya diktatöryasının kabulüne kadar genişleten kişi marksisttir ancak." (Lenin)

NASIL BİR İLERİ DEMOKRASİ?

TKP'nin görüşleri burjuvaziye alaşağı etmeye değil, burjuva devlet iktidarını yetkinleştirip geliştirmeye hizmet eden görüşlerdir. Onun ileri demokrasisi burjuvazi için ileri bir "demokrasi" fakat proletarya ve emekçi halk için "ileri bir diktatörlük" olabilir ancak!

Atılım dergisinde (Y.2.S.7) ki şu yazı bu sözlerin anlamsız olmadığını kanıtlar:

Bu yazısında TKP'nin Hindistan'daki gelişmeler konusundaki görüşleri açıklanıyor: "Hindistan'da İndra Gandhi Hükümetinin uyguladığı politikadan, ulaştığı başarılarından memnun olmayan işçi ve emekçi güçleri hükümet ve bütün ilerici güçlere karşı saldırıya geçtiler." dendiikten sonra HKP'nin bu konudaki politikasına değiniliyor: "HKP gerici ve emperyalizmin planlarını suya düşürmek için (ilerici güçleri) savaşa çağırıyor. Çağrıda şöyle deniyor... "demokratik güçler demokrasinin korunabileceğini inanarak birleşmelidirler." Bununla birlikte Hindistan Komünist Partisi, Gandhi hükümetine somut önerilerde bulundu. (Bu öneriler) hükümeti yüreklerdirdi. Bugün Hindistan'da tüm ilerici güçler (...) ülkenin bağımsızlığını, toprak bütünlüğünü, halkın kazanımlarını korumak için savaşıyorlar." İşte TKP'nin Hindistan'daki gelişmeler konusundaki görüşleri budur. HKP Gandhi hükümetine (demokrasiyi korumak için! cesaret vererek savaşa çağırılmış ve bugün elbirliğiyle savaşıyorlar! Bugün bütün dünya biliyor ki bu savaş emekçi ve yoksul Hindistan halklarına karşı bir savaştır. Bugün HKP'nin desteklediği ve TKP'nin alkış tuttuğu ve Gandhi ile birlikte yürüttüğü bu savaş Hindistan halklarına karşı daha ağır sömürü, daha çok açlık ve daha çok ölümünden başka hiçbir şey getirmeyen burjuvazinin açık bir teorcülüğü ve zorbalığının ta kendisidir! İşte bu "ileri demokrasi" Hindistan egemen sınıfları için daha çok kâr, daha çok sömürü getiren, Hindistan halkları ve haphışanelerdeki onbinlerce devrimci için ise zulüm, işkence, açlık ve ölüm getiren bir "ileri demokrasi"dir.

Ve işte TKP'nin "ileri demokrasisi" de-ordunun (ve de yurtsever komutanların) vurucu güç rolünü oynayacağı, burjuvazinin sola açılan kanadının egemenliğinde, işçi sınıfının geniş olarak katılımıyla kurulacak "halktan yana bir hükümet" tarafından "demokratik reform" ların yapılmasıyla gerçekleşecek olan "ileri demokrasi"-böyle bir

**ŞİLİ'DE YENİLEN
ALLENDE DEĞİLDİR.
ŞİLİ'DE YENİLEN
REVİZYONİZMİN HAYELLERİDİR.**

"ileri demokrasi" olabilir ancak! Ve işte bu yüzden böyle bir "ileri demokrasi" burjuvazi için "ileri bir demokrasi" halk için ise "ileri bir diktatörlük" ten başka hiçbir şey olamaz!

TKP'nin görüşleri için daha onlarca sayfa yazılabilir. Fakat bu konuda yazılacak ve söylenecek hiç bir söz ve yazı ne kadar çok olursa olsun TKP'nin görüşlerinin yerine getirdiği fonksiyonu Lenin'in şu paragrafındaki kadar özü bir şekilde ifade edemez:

"Bütün ezici sınıflar egemliklerini güvenlik altına almak için iki sosyal fonksiyona ihtiyaç duyarlar: cellatın ve papazın fonksiyonu. Cellat ezilenlerin protestolarını ve öfkelerini bastırmak; papaz da ezileni teselli etmek, onlara sıkıntılarını ve fedakârlıkların azalacağı umudunu vermek (bu umutların gerçekleşeceğini garanti etmeden bunu yapmak özellikle kolaydır.) için gereklidir. Böylece sınıf egemenliği sürdürülürken onların sınıf egemenliğiyle uzlaşmasına, devrimci eylemden uzak tutulmasına, devrimci ruhun zayıflamasına ve devrimci azmin yıkılmasına çalışılır..." (Dönek Kautsky)

Ancak bu konuda TKP'ye fazla haksızlık etmek için şunu da belirtmeliyiz. Bugün bu "papaz fonksiyonu" yalnız TKP değil, özünde onunla aynı görüşleri savunmakta olan diğer TIP, TSIP vb. gibi tüm oportünist ve revizyonist örgütler tarafından ortaklaşa yerine getirilmektedir. Ve işte bu yüzden onbinlerce hançerden yükselen her "TEK YOL DEVRİM" şiarı oligarşik diktatörlük kadar tüm revizyonistleri de tedirgin etmektedir.

**DEVRİMİ
GENÇLİK**

NOT

Bu yazımız 14 sayımızdaki 2. dizide biterek biçimde basılmıştır. Ancak son andaki yer darlığı nedeniyle yazının bir kısmını 15 sayımızda, 3. dizi olarak yayınlamak üzere çıkardık. Bu farkında olmadığımız bazı hatalara yol açtı: 14. sayı, 6. sayfa, sütun 3, satır 10 da verdiğimiz dip not (1), o dizinin sonunda yer almadı. 7. sayfa, 3. sütundaki ilk paragraf (2) ve aynı sütunun son paragrafı (3) dip not olarak verilmesi gerekiyordu. Üstelik parantezlerin yanlış konması, paragrafları anlamsızlaştırmıştı. Dip notları sağa doğru seçtiyle veriyoruz. Ayrıca 2. dizide başlık altına çıkarılmış kısımlar da 3. dizinin içerdiği kesimlerden seçilmiştir. Değişiklik olan yazıya ilişkin kalmasına yol açtı. Düzeltir özer dileriz.

DİP NOTLAR

- 1 Bu eleştirmeye modern revizyonistlerin görüşünü yansıtan bir makaleden yararlandık. (N. Simoniya, "Lenin's Concept of Revolutionary-Democratic Dictatorship and Non-Capitalist Development", içinde, Revolution in East and Lenin, Novosti Press.) Yazımızda, kapitalist olmayan yol konusunda modern revizyonistlere yaptığımız atıfların çoğu bu makaleye aittir.
- 2 Geçen sayımızda, Stalin'den yaptığımız uzun alıntıda proletaryanın hiç mevcut olmadığı-1925'te "Fas" türü ülkelerde, Leninist kapitalist olmayan yol tezinin geçerli olduğunu belirttik. Sömürge ve yarı sömürge devletlerinin proletaryanın çıkış olduğu ve çok gelişmiş kapitalist bir topluma nisbeten güçlü proletaryanın bulunduğu ülkelerin gündeminde ise Milli Demokratik Devrimlerin olduğunu hatırlatmıştık. Modern revizyonistler, anlaşılacağı gibi kapitalist olmayan yolu her üç kategori için geçerli saymaktadırlar. Yine Stalin'den yaptığımız alıntılarda ulusal cephelelerde komünistlerin görevleri anlatıldığı için burada sömürgeci devrimlerde, ulusal cephe içinde proletaryanın hegemonyasının ve örgütsel bağımsızlığının esas olduğunu belirtmekle yetinelim.
- 3 Yaşadığımız yıllarda Dünya halkları ve devrimcileri kaderini kendi elleriyle, ya da tarihini çizmesini taahhüt etmektedirler: Bilindiği gibi, yakın zamana kadar kapitalist olmayan yolu ve şimdi bunun aynı olan toplumsal ilerleme tezi savunulan SBKP revizyonizmi ile 3. dünya tahlinini yaratıcısı ÇKP revizyonizmi bir noktada birleşmişler, günümüzün siyasi ikizleri olmuşlardır; her iki revizyonizm Dünya tahlini konusunda bütün karışıklık karışıklıklara rağmen bir noktada müttefikler diyebiliriz. Örneğin, dün "kapitalist olmayan yolun" yolcusu MİSİR, bugün bir "3. DÜNYA ÜLKESİ" olarak "sosyal emperyalizme" karşı çıkmaktadır.

AYÖD

Yürütme Kurulu'nun
Durum Değerlendirmesi.11 AYÖD GENEL KURULU GENÇLİĞİN
DEVİRİMCİ EYLEMİNİN BİRLİĞİNİ
SAĞLAMADA ÖNEMLİ ADIMLAR
ATACAKTIR

Ankara'da gençliğin merkezi örgütü olan Ankara Yüksek Öğrenim Derneği'nin (AYÖD) ikinci Olağan Genel Kurulu Aralık ayı içinde yapılacaktır. Bugünlerde tek tek okul birimlerinde delege seçimleri yapılmaktadır. Bu Genel Kurul, Türkiye çapında Oligarşik diktanın eğitim kurumları üstünde baskı ve terörünü yoğunlaştırdığı günlerde yapılmasının yanında, devrimci hareketin ayrışma sürecini tamamladığı ve bir saflaşma sürecine girdiği dönemde yapılması bakımından da önemli olmaktadır. Esasen sol hareket içindeki bu saflaşmaların devrimci gençlik içindeki yansımada açık bir şekilde hızlanacağı bir dönem olacaktır. Çünkü genel olarak sınıflar savaşının günümüzde ulaştığı boyutların yanında, devrimci gençlik hareketinin anti-faşist, anti-empyalist mücadelelerinde gelişmeler, herkesin bu mücadele içinde gerçek saflarını almalarını da zorunlu kılmaktadır.

Biz AYÖD yönetimi olarak, sol hareket içinde ayrışma sürecinin tamamlandığı ve saflaşma sürecinin yaşandığı bir ortamda, devrimci gençlik hareketinde bu aşamaların gerektirdiği görevlerimiz doğrultusunda sosyal pratiğe müdahale edişimiz, gençliğin anti-faşist mücadelesinde eyleminin birliğini sağlama konusundaki eksikliklerimiz ve genel olarak da geçmiş mücadele pratiğimizin bir değerlendirmesini ve öz eleştirimizi bu yazıda koymaya çalışacağız.

Oligarşi'nin, emekçi halka karşı uyguladığı faşist saldırı ve terörün bir parçası olarak, eğitim kurumlarında resmi ve sivil güçleri vasıtasıyla devrimci yurtsever öğrencilere karşı saldırılarını yoğunlaştırdığı bir ortamda mücadele vermektir. Egemen sınıflar uzun vadeli politikalarının bir gereği olarak eğitim kurumlarını faşistleştirilmektedir. Mevcut faşist kurumlarının yanına yeni faşist kurumlar eklemek, kurumsal faşizmden açık faşizme geçmek için kendilerine bir taban bulmak istemekte ve önemli bir demokratik mevzi olan eğitim kurumlarına karşı olanca gücüyle saldırmaktadır. Oligarşi'nin eğitimci faşistleştirme politikası ikili bir şekilde gündeme gelmektedir. Birincisi okutulan derslerin içeriğiyle ilgili. Bugün üniversitelerde ve liselerde derslerin konuları ve kapsamı esas itibarıyla ülkemizin somut gerçeklerine cevap vermemiş, bilimsel bir anlayıştan yoksun olarak, emperyalizme ve Oligarşi'ye ulaşılacak educek ucuz beyinler yetiştirmeyi amaçlamaktadır. İrççi-faşist ideolojinin propagandasını gündeme getiren bir eğitim sistemi yürürlükte değildir bugün. (Eğitim Enstitüsü sınavları ve liselerdeki tek tip kitap sistemi). İkincisi üniversiteler ve yüksek okulların, polis-faşist işbirliğiyle faşist işgal altına alınması ve bu okullara ilericilerin, devrimcilerin, yurtseverlerin alınmaması. Bu okullarda okumak isteyen anti-faşist öğrenciler polis destekli faşistler tarafından kurşunlanmaktadır...

Oligarşi'nin bu politikasına karşı bizler ne yapmalıydık, anti-faşist mücadele programına bağlı olarak, faşist işgallerin kırılmasına konusundaki politikamız ne olmalıydı? AYÖD yönetimi olarak, faşizme karşı mücadeleyi karmaşık görevler bütünü olarak değerlendiriyor, faşizmin yıkılışını anti-oligarşik, anti-empyalist devrimde görüyoruz. Bunun günümüzde somutuna yansımaları olarak da, mevcut demokratik mevzileri terketmek değil aksine sonuna kadar korumak zorunda olduğumuzu tespit ediyorduk. Sorunu bu şekilde koyuş, doğal olarak doğru bir anti-faşist mücadele programının gündeme getirilmesini ve bu program çerçevesinde kendi kitlemize doğru bir önderlikle ve örgütlü bir şekilde gençliğin devrimci eyleminin birliğini sağlamayı bizler için yerine getirmesi gereken bir görev haline getiriyordu. Yoksa revizyonistlerin söylediği gibi "faşizm tırmanıyor, faşistlerin saldırılarına karşı çıkmak provakasyon olur o halde üniversiteleri terketmek gerekir" anlayışıyla hareket etmek devrimci harekete karşı en büyük ihanet olurdu. Faşizme karşı en geniş kitlelerin direnişini bir kale gibi dikmek gereğini inanıyor ve şöyle diyorduk: "bugün devrimci gençlik eylemi faşizme karşı en geniş halk yığınlarının direniş ve mücadele gücünü yükseltecek ve örgütlendirecek bir

perspektiften ele alınmalıdır. Gençlik hareketi bugün üniversitelerin dar kapıları arasında polis-yönetici-faşist cenderesi içinde sıkıştırılmış durumdadır. Devrimci gençlik hareketinin bu alandaki en büyük problemi mücadele alanının hareket olanağı taşımayan özelliğidir. Devrimci gençlik hareketi gelişmesinin belli bir aşamasında adeta hareketsiz bir hedef tahatası haline dönüşüyor. O halde, devrimci gençliğin çok yüksek düzeydeki devrimci potansiyeli üniversite kapıları arasındaki sıkışıklığından sökülüp çıkarılmalı. Statik bir savunma durumundan çıkılarak, özgürce gelişip yayılabileceği alanlara doğru geliştirilmeli, yaygınlaştırılmalıdır. Hareket alanları geniş olan halk yığınları içinde devrimci gençlik hareketi geniş alanlara ulaşacaktır. Bu, elbetteki üniversiteleri savunmaktan vazgeçerek faşistlere terketmek anlamına almaz. Tam tersi üniversiteleri faşistlere birer ikiye terketmek için geniş halk yığınlarını en geniş demokratik Kamuyu'u hareket geçirmek için mücadele etmeliyiz." Yukarıda yapılan tespitlerin ışığında gençlik hareketinin çalışma tarzı gözden geçirilmiş, yeni durumların değerlendirilmesi de yapılarak hatalı eğilimler yok edilmeye çalışılmıştır. Kolaycı mücadele anlayışlarını terkederek gençlik hareketinin daha sağlıklı gelişimi sağlanmaya çalışılmıştır. Faşistlerin istediği mücadele alanlarının dışında, bizim istediğimiz zaman ve mekanda, hareketimizin özgürce gelişebileceği şartların yaratılması için var gücümüzle uğraştık. DGD'F'nun kurulması için yaptığımız çalışmalar yaptığımız tespitlerin bizzat hayata geçirilmesinden başka bir şey değildir.

Geçtiğimiz dönem bugün yaşadığımız dönem kadar olmasa bile zorlu mücadelelerin verildiği, çetin bir sınav dönemiydi. Bu dönem gençliğe çok önemli dersler verdi. Ve bu dersler sonucudur ki yukarıdaki doğru tespitleri yaptık. Ve "Bütün Anti-faşistler Okullarına" sloganını attık. Bu öğrenim dönemine, bu doğru doğru sloganın örgütlü bir şekilde canlı hayata geçirilmesiyle başladık. DGD'F'nin etkin olduğu her yerde en geniş anti-faşist dayanışmanın gerçekleştirilmeye çalışılmasıyla geçen sene faşist işgal altında olan bir çok okulda bugün faşist işgaller kırılmıştır. Elbetteki faşist işgalleri kırmak için giriştiğimiz çalışmalar sözde keskinliği elden bırakmayan, geçen sene AYÖD'ü pasifistlikle suçlayan fakat özde "okulları terkedelim" diyenlerden farkının olmadığı bizzat pratikte açığa çıkan revizyonistlerle böylece giderek teşhir oluyorduk. Önümüzde mücadele süreci şüphesiz daha sıcak ve hızlı bir dönem olacak. Bu dönemde psikikler daha açık olarak gözlenebilecektir şüphesiz.

Merkezi örgüt olarak, faşizme karşı mücadelede gençliğin devrimci eyleminin birliğini savunduk. Bu arada gelişen sınıf mücadelesine bağlı olarak, devrimci gençlik hareketinin eyleminin birliğini parçalamaya yönelik tavırlar karşımıza çıktı. Bu tavırlar iki şekilde gündeme geliyor. Birincisi AYÖD'ü sözde ve pratikte merkezi örgüt olarak tanımama, ikincisiyse bu AYÖD'ü sözde merkezi örgüt olarak gördüğünü söyleyip, pratikteyse, bunun tam tersi bir davranış içinde olmak. Bu iki yanlış eğilim, SEE teorisini savunan revizyonistlerin gençlik hareketini değerlendirebilirsin bir sonucu olarak karşımıza çıkmakta ve objektif olarak gençliğin antifaşist mücadelesini sekteye uğratan bir görünüm arz etmektedir. Bunlardan birincisi, modern revizyonizmin ülkemizdeki temsilcileri, multeci revizyonistlerin yukarıdan aşağı i-cazetli bir şekilde kurduğu İGD şeklinde ortaya çıktı. Bugün bu İGD'li beslemeleri faşizme karşı mücadele içinde görebilmek mümkün değildir. Bunun böyle olması da olağandır. Kurdukları tekke örgütlerinde ve yayın organlarında, okullarda faşizme karşı mücadele veren devrimcilere küfretmekte, "göşistler" "anarşistler" "troçkistler" diye bağırıp çığırktan başka birşey yapmamaktadırlar. Bunların çürünmeleri boşunadır. Çünkü gelişen mücadele revizyonistlerin iğrenç yüzünü açığa çıkarmakta,

tekkeleriyle birlikte hızla gençlik içinde tecrit olmaktadır. Geçmişte olduğu gibi İGD'nin gideceği yerde GSB ve DGB gibi tarihin çöp sepetidir.

İkincisiyse oportünizmin en ince örneklerini döktüren kılkattan kılga grip, onbeş günde bir görüş değiştiren, AYÖD'ü sözde merkezi örgüt olarak kabul etmelerine rağmen, AYÖD'ün hiçbir militan eylemi içinde yer almayan, kendilerine "muhafele" ismi vererek örgüt için anarşiyi gündeme getiren "sosyal emperyalizm" teorilerinin oluşturduğu oportünist kampın tavırları. Bunlar da en az İGD'liler kadar gençliğin devrimci eyleminin birliğini parçalamaya yönelik bir tutum içindedirler. Tutarı bir anti-faşist mücadele programı olmayan bu revizyonistler en ilkel kitle kuyrukçuluğuyla ekonomizmin batağında yüzmektedirler. Devrimciliğin kriterini "sosyal emperyalizme" karşı tavrı almak olarak görerek, örgüt içinde azınlık kalmanın verdiği hırçınlıkla AYÖD'e karşı saldırdı İGD'li revizyonistlerle ağır birliği içindedirler. AYÖD'ün kabul ettiği, faşist işgallerin kırılması için bütün devrimci, yurtseverlerin okullarına gitmesi politikasına karşı takındıkları tavırlar kitle tarafından çok iyi bilinmektedir. Sözde AYÖD'ün bu politikasını olumlu buldu fakat bu politikanın hayata geçirilmesinde toplantılardaki "hızlıklarını" ne kitle ne de biz göremedik. Geçen sene DTFC'de kendileri yönetici olmalarına rağmen okula gitmek için gerekli olan kitleyi toparlayamamışlar ve tam aksine toparlanmaları da dağıtmışlardır. Fakat işin acı tarafı da AYÖD'ün politikasını hayata geçirmekteki direktörlerine rağmen DTFC'nin faşistlerin işgali altına girmesinin sorumluluğunu tamamını AYÖD'ün üstüne yıkmaya çalışmışlardır. Pratik onların yanıltıcı açıkça göstermiştir. Çünkü bu yıl DTFC'nin yönetiminde etkin olanlar AYÖD yönetiminin görüşünü savunmaktadırlar. Ve okuldaki faşist işgal bu dönem kırılmıştır. Aynı şekilde Yükseliş'te (ADMM) Öğrenci Derneği, bunların elindedir. Uyguladıkları yanlış kitle çizgisi sonucunda koskoca bir potansiyel harcancısı, kitlelere önderlik edememişler, bu okul bir süre faşistlerin kesin kontrolünde geçmiştir. Yükseliş'te AYÖD yönetimine bağlı devrimci öğrenciler AYÖD'ün politikasına uygun olarak öğrencileri örgütlü bir şekilde okula götürmek isteyince de oportünist dernek yöneticileri toprağın ayaklarının altındakaydığını görmüşler (tabii ki bu kayış sadece Yükseliş Derneği'nin ayaklarından altından bir kayış değildi. Esas olarak muhafele en önemli "KALESİ" olan Yükseliş kitlelerinin devrimci görüşe doğru kaymasıydı) ve bunun sonucu olarak işi saldırganlığa değin varmışlardır. (Bu okulda sadece dernek yöneticileri değil, diğer oportünist görüşler de kitleyi pasifize etmekte direkt ya da dolaylı rol oynamışlardır. Bugün okulda bu tavırlardan dolayı kitleden tecrit olmuşlardır. Son Yükseliş birimindeki AYÖD delege seçimi bizim onları açık göstergesidir.)

Bütün bunlar ortadayken bu oportünistler toplantılarda kalkıp "AYÖD ne yaptık?" diye utanmadan soru sorabilmektedirler. Bizler esas olarak oportünistlere karşı yeterli bir mücadele vermedik. Bunları gerek ideolojik olarak, gerekse pratik olarak teşhir etme konusunda eksik kaldık. Bunlara karşı "eleştiri hakkı çalışma hakkından doğar" ilkesini uygulamadık. Önümüzdeki dönemde yoğun bir şekilde bu gruplara karşı ideolojik mücadeleyi gü-deme getirmek zorundayız. Demokratik merkezîyetçilik ilkesinin gereklerini hayata geçirmek ve örgütsel işlerliği sağlama konusunda çabalarımızı istediğimiz bir şekilde olmadı. Grupsal çıkarlar uğruna örgüt içi örgütçülük yaratarak, gençlik hareketinin birliğini parçalamaya yönelik davranışlar içinde olan oportünistlerin "DEMOKRATİZM" hastalığına karşı devrimci demokratik merkezîyetçilik ilkesinin tutarlı savunucuları olmak zorundayız. Pratikte karşımıza çıkan bir diğer olay da oportünistlerin sık sık hata ya-

pıp, her hata yapışından sonra özleştirme adına günah çıkartma şeklindeki tavırları. Oysa devrimciler herhangi bir konuda hata yaptıkları zaman bu hatayı pratik içinde düzelterek özleştirir yaparlar. Bunların özleştirme anlayışlarını açıkça teşhir etmek devrimci bir görev olmaktadır. Artık bugün devrimci gençlik hareketindeki saflaşma süreciyle birlikte, gelişen sınıf mücadelesinin katı tercihleri karşısında oportünistler bu mücadeleden tecrit olup gideceklerdir.

Diğer bir oportünist grup olan KSD'ciler, AYÖD'ün okullardaki faşist işgallerin kırılması doğrultusundaki politikasının pratiğe aktarılmasında hiçte öteki oportünistlerden farklı davranmamışlardır. Yükseliş'teki dar grupçu, politikadan yoksun ve özünde okula gitmeyi getiren davranışlarını herkes bilir. Fen Fakültesi'nde yönetimde olan bu görüş, geçen sene önemli bir kısımda okula gitmemeyi sağlamış ve böylece devrimcilerle birlikte hareket eden kitleyi dağıtmışlardır. Bu senede bu okuldaki KSD'cilerin önemli bir kısmı okulu terk ederek, Fen Fakültesi'nin tamamını faşistlerin işgali altına gitmesine hizmet etmişlerdir. Yine Ziraat Fakültesi'ndeki günlük politikaları daha doğrusu politikasızlıkları sonucudur ki, Veteriner Fakültesi'nde de faşist işgal ağırlıkla kırılmamıştır. Çünkü onların etkin olduğu Ziraat Fakültesi'ndeki kitleden kopuk, kitleyi dağıtan kısa vadeli çıkarılara hizmet eden tutarsız davranışları, faşistlerin dışkapı bölgesinde güç kazanmasına neden olmuştur.

AYÖD yönetimi, bu arkadaşların her türlü tutarsızlığına karşın, bu okullardaki faşist işgalleri kırmak için mücadele edecektir. Ve hiç bir okul, hiç bir siyasi yoğunluğun tekeline terk edilmeyecektir. Fen Fakültesi'nde ve Ziraat Fakültesi'nde AYÖD yönetimi geçen yıl yeterli çalışmayı yapamamıştır. Fakat önümüzdeki dönemde bu okullara da titizlikle eğilmek zorunda olduğumuzu biliyoruz.

KSD'cilerin DGDF (Devrimci Gençlik) konusundaki tahlillerine de kısaca baktıran yanıt vereceğiz. Bu konuda şöyle diyorlar:

"Bugünkü federasyon örgütlenmesi, geçmişteki DEV-GENÇ örgütlenmesinin bir kırılmadır biçimindedir. Ayrıca kuruluşu da kesinlikle 'cutacı' bir anlayışın ve 'yangından mal kaçırma' telaşının yansımasıdır. Üç şehirdeki merkezi gençlik derneklerinin yönetimi tarafından ve diğer gruplarla tartışılmadan, en önemlisi de kitle önünde genişliğine bu sorunu ortaya koymadan kurulmuştur"

Türkiye'de gençliğin federasyon şeklinde örgütlenmesi, 1974 yılından beri çalışmalarını yapan bir konudur. Yani ADYÖD ve İYÖKD döneminde bu çalışmalar başlamıştır. I. Olağan AYÖD Genel Kurulu'nda da bir federasyonun kurulması konusunda AYÖD yönetimi oy birliğiyle yetki verilmiştir. Bütün bu çalışmalar devam ederken, dergilerde bu konuyla ilgili yazılar yayınlarken, acaba bu arkadaşlar Türkiye'de yaşamıyorlar mıydı ki federasyonun kuruluşunu "CUNCTACI" olarak nitelendirip, bu sorunun tartışılmadığını söylüyorlar?

Görüldüğü üzere herkes gençlik hareketinin birliğinden bahsetmesine karşın, bu konuda ne kadar samimi oldukları ortada. Bütün bu oportünist ve revizyonist grupların, gençliğin devrimci eyleminin birliğini parçalamaya yönelik tavırlarına karşın, AYÖD yönetimi olarak bu konuda belli bir mesafe kat ettiğimize inanıyoruz.

Kısaca bütün okullarda AYÖD, insiyatifini en açık biçimiyle koymalıdır. Geçen sene AYÖD yönetiminin görüşlerini savunmayan siyasi yoğunlukların yönetiminde olduğu birimlerde, ya da AYÖD yönetiminin görüşlerini savunan devrimcilerin etkin olmadıkları birimlerde AYÖD'ün gençlik politikası pratiğe istenildiği gibi aktarılamamıştır. Bu zaafın sonucu olarakta bu birimlerde doğru devrimci politika izlenmemiştir. Ve bu yüzden devrimcilerin etkinliği istenildiği gibi gerçekleştirilememiştir. Elbette ki, AYÖD'ün yeterli insiyatifini kullanamaması, esas belirleyicidir bizim açımızdan. Çünkü faşist işgallerin kırılması için aktif ve insiyatifli bir politikayı hayata geçirmek zorundayız.

2-AYÖD SEÇİMLERİ VE İTTİFAK ANLAYIŞIMIZ

Bugünlerde okullarda AYÖD Genel Kurulu için delege seçimleri yapılmaktadır. Bilindiği üzere her on üyeye bir delege seçilmekte-

TÜM-DER İSTANBUL ŞUBESİNİN 2. OLAĞANÜSTÜ KONGRESİNİ DEVRİMCİLER KAZANDI...

Halk kitlelerinin düzene muhalefetini, düzenin sınırları içinde hapsedmek, iktidarını sürdürebilmek için çeşitli oyunlar tezgahlamakta olan hakim sınıfların içine düştükleri ekonomik-politik buhranın yükünü işçiler, köylüler, memurlar ve tüm halka yüklemeye çalıştığı ve hayatın artık çekilmez bir hale geldiği bir ortamda Kongre yapıldı.

Birinci olağan Kongre'ye "İlerici Demokratlar Grubu" olarak katılan revizyonistler, bu Kongreye sırayla "Birlik ve dayanışma", "demokrasi için birlik" ve "demokratik merkezîyetçiler" halinde katıldılar. Oportünistlerle "kutsal ittifak" içinde "Yurtsever Demokratik Muhalefet Grubu" olarak katıldı. Devrimcilerse "YURTSEVER DEVRİMCİ MEMURLAR GRUBU" olarak katıldılar.

YDMG'nun mücadele bayrağı etrafında saf tutan memur kitleleri, 20.11.1976 Cumartesi günü Tepebaşı Gazinosu'nda Olağanüstü Kongre sonunda TÜM-DER yönetimini kazandılar. YDMG'nun saflarında kenetlenen memurların disiplinli, bilinçli ve birlikteliği revizyonistleri paniğe düşürdü.

Revizyonistler bu Kongre'de de yönetimi gasp etmek için her türlü oyunu tezgahladılar, son kozlarını oynamayı denediler. İlk saat 10'da başlaması gereken Kongre'yi 15'te başlatıldılar. Divan Başkanlığı'nı YDMG aldı. Gündeme geçildiğinde salonun 17'ye kadar kiralandığı duyuruldu. Revizyonistlerin son kozuydu bu. Oldu bittiye getirip yine yönetimde çöreklenmek amacındaydılar. Kongre salonunu saat 17'ye kadar tutup, Kongre'yi 15'te başlatılanlar, konuşmaların uzamasından, zamanından kısıtlanmamasından yanaydılar. Birlik ve dayanışma grubu konuşmalarıyla hükümet komisilerine resmen çağrıda bulundu. İhbarcı konuşmalarıyla, "yasal mevzuat ve usulsüzlükler" ortaya sürerek Kongre'nin iptali için çırpınıp durdu. YDMG bilinçli ve disiplinli davranışıyla bu oyunları kırıp götürdü. Revizyonistleri gerilettili. Seçimlere hiçbir grupla ittifak yapmadan giren "YURTSEVER DEVRİMCİ MEMURLAR GRUBU" ezici bir farkla (YDMG:513, Birlik ve Dayanışma:270, Demokrasi için Birlik:67 oy aralık) yönetime geldi.

Bu seçimin önemi büyük. Bu Kongre, kurulduğundan bu yana TÜM-DER yönetimine çöreklenen revizyonizme DUR! dedi. Bu seçim, mesleki örgütlerin başına çöreklenen revizyonistlerin doğru devrimci görüş ve tutarlı tavırlar karşısındaki yenilgilerinin bir yenisi oldu.

dir. Bugüne değin ODTÜ, ADMMA, DTCF, MBMYO, Sosyal Hizmetler Akademisi, Fen Fakültesi, Ziraat Fakültesi'nde delege seçimleri yapılmış olup, toplam 210 delege seçilmiştir. Önümüzdeki günlerde diğer okullarda da seçimler devam edecektir. Bugüne dek 210 delegeden 178'ini "DEVİRİMCİ GENÇLİK" grubundaki arkadaşlar almışlardır. Bu sonuç da AYÖD'ün kitleden kopuk, yanlış bir politika izlediğini söyleyen tüm oportünist, revizyonistlere bir yanıt niteliğini taşımaktadır.

Seçim sistemi konusunda ortaya sürülen bir takım iddialara da bu arada kısaca değineceğiz. "Sosyal Emperyalizm" teorilerinin oluşturduğu oportünist kamp, seçim sisteminin "Anti-Demokratik" olduğunu öne sürmektedir. Şunu belirtelim ki, bu sistem AYÖD üst formunda herkes tarafından kabul edilen bir sistemdir. Sistemin özü çoğunluk sistemi olup, en çok oy alan kişilerin delege seçilmesidir. Bu arkadaşlar, şimdiki sisteme karşı çıkarak "Nisbi Temsil" sistemini önermektedirler. Kitle kitle diye çığırtkanlık yapan bu arkadaşlar kendi politikalarının doğruluğuna inanıyorlarsa, kitlenin çoğunluğunun oylarını kullanarak seçimleri alabilirler. Somut gerçekler bunların giderek kitleden tecrit olduğudur. Ashında savundukları sistem konusunda da samimi değiller. Kazanabileceklerine inandıkları yerlerde bu sistemi kabul edip, seçime katılırlarken, çok az oldukları yerlerde seçim sisteminin anti-demokratik olduğunu iddia edip seçimleri "protesto" ediyorlar. Bu oportünist bayırlarımız bu türden tavırlarını biz olağan karşıyoruz.

Burada ittifaklar politikamıza da değinmekte yarar görüyoruz. Bizler, gençliğin anti-faşist, anti-emperyalist mücadelesinde, pratik eylem temeli üzerinde, bir program ve ilkelere etrafında gençliğin devrimci eyleminin birliğini sağlamak için sağlıklı ittifaklardan yanayız. Bu, ilkelere taviz vererek, istikrarlı bir yapı arzıtmeyen, gençliğin mücadelesi konusunda sisteme bir görüşü olmayan tavır ve davranışlarıyla gençliğin devrimci eyleminin birliğini baltalayıcı bir görünüm arzeden, gruplarla ittifak yapacağımız anlamında yorumlanmamalıdır. Çünkü ittifaklar, mücadelemizi daha ileri boyutlara ulaştıracak bir perspektiften ele alınıp incelenmelidir. Yoksa devrimci mücadeleyi engelleyci ittifaklara girmek gerekir. AYÖD seçimleriyle ilgili olarak birimlerdeki arkadaşlarımız, bu anlayıştan hareket ederek seçimlere girmelidirler. Bu konuda bugüne dek yapılan hatalarla ilgili olarak özleştirme yapıp tutarlı bir tavır içine girmek gerekmektedir.

3-HATALARIMIZ VE ÖNÜMÜZDEKİ İLİŞKİN ÖNERİLERİMİZ

Bütün bu anlattıklarımızın ışığında AYÖD yönetimi olarak hiç hata yapmadığımızı iddia etmiyoruz. Elbette ki, hatalar yaptık ve bunlardan da gerekli dersleri çıkardık. Bunları şöyle sıralayabiliriz: Faşist işgallerin kırılması için bütün yurtseverler okullarına, politikamızla hayata geçirme konusunda yeterli olduğumuzu söylemiyoruz. Okullardaki anti-faşist bütün kitleyi örgütlemek ve onları eylem içine sokmak doğrultusundaki çalışmaların önümüzdeki dönemde daha sağlıklı bir şekilde yürütüleceğine inanıyoruz. Demokratik kitle örgütlerinde, aktif üye anlamında kadroları, yeteneklerine uygun bir şekilde eylem içine sokup, onların siyasi pratiğini arttırma ve kadro tıkanıklığı ortadan kaldırma konusundaki çalışmalarımız da eksikti. Gereke faşizmin demagojisine karşı olsun, gerekse devrimci hareket içindeki revizyonist ve oportünist politikaları teşhir etme ve bu doğrultuda yoğun ideolojik mücadeleyi gündeme getirme konusunda da üzerimize düşen görevleri, eterince yerine getiremedik. Önümüzdeki dönemde geniş kitle toplantıları düzenleyerek ve diğer çalışmalar içine girerek, kitlelerin siyasi bilincini yükseltme doğrultusundaki çalışmalarımız daha örgütlü bir şekilde devam edecektir.

Devrimci gençlik hareketinin saflarındaki hatalı eğilimlere, liberalizm hastalığına ve memur zihniyetine karşı daha tutarlı bir mücadele vermek, saflarımızda devrimci disiplin ve yol daşık ilişkilerini hakim kılmak zorundayız.

İçinde bulunduğumuz dönem devrimci hareketin saflaşma sürecine girdiği bir dönemdir. Mücadele biçimlerini ve çalışma tarzlarımızı, saflaşma döneminin gereklerine uygun bir şekilde ele alıp değerlendirmek zorundayız. Yeni dönem, yeni görevler beklemektedir ve haldaki örgütlemelerle pratiğe müdahale etmek yeterli olmayacaktır. Yapılacak olan AYÖD II. Olağan Genel Kurulu, bu doğrultudaki çalışmalarını hızlandıracak ve gençliğin devrimci eyleminin birliğini sağlamada ileri adımlar atacaktır.

FAŞİST İŞGALLERİ KIRDIK, KIRACAGIZ...

YAŞASIN HALKIMIZIN ANTI-EMPERYALİST, ANTI-OLİGARŞİK MÜCADELESİ...

Ankara Yüksek Öğrenim Derneği
A.Y.Ö.D.
Yönetim Kurulu

BUGÜN, ZONGULDAK'TA PATRON VE Z.M.İ.S. KARŞISINDA YAPILACAK ŞEYLER VARDIR. İLK YAPILACAK İŞ, Z.M.İ.S. YÖNETİCİLERİ İLE PATRON ARASINDAKİ KİMSENİN BİLMEYİĞİ TOPLU İŞ SÖZLEŞMESİ TASLAĞININ ELE GEÇİRİLMESİDİR. BU TASLAK İŞÇİLER TARAFINDAN DOĞRU OLARAK DÜZEYİLMELİ VE DE PATRON OLAN DEVLETİN ÖNÜNE SÜRÜLMELİDİR. "BİZİM İSTEDİĞİMİZ BUDUR, ALACAGIZ" DEMEK YETERLİDİR. TOPLU DAVRANMAK, BİRLEŞMEK VE GEREKTİĞİNDE İŞİ BIRAKMAK YETERLİDİR. VE BU, ZONGULDAK'TA BAŞARILIR. VE BU, DOĞRU ÖRGÜTLENMENİN DE BAŞLANGICI OLUR.

zonguldak maden işçisinin sesi dalgâ dalgâ yükseliyor

Geçtiğimiz günlerde Zonguldak havzasında Kozlu ve çevresinde maden işçileri ocağa inmeyerek direnişe geçtiler. Direnişlerden bir süre önce gazete manşetleri ZMİŞ'in (Zonguldak Maden İşçileri Sendikası) grev kararı aldığını duyuruyordu. Hangi dağda kurt ölmüştü de ZMİŞ yöneticileri grev kararı almışlardı; İş kazalarının en yoğun olduğu zaman "kazaları azaltmak için üretim zorlamasından vazgeçilmesini iş verenlerden istemeyiz" diyen sarı sendikacılar bu kararı nasıl alabilirlerdi;

Sendika, "Bu sendikanın başına kimi getirirsek getirelim bizleri patronlara satacağız" diyen işçileri bir daha atlatmak onlara şirin görünmek için bu kararı almıştı.

Kozlu'da başlayan ve bütün havzayı kaplayan sendika aiddatlarına karşı çıkan sendika hem de işveren için korkutucu olmaya başlamıştı. Bugün, işveren, işçi haklarını vermeyecektir ama, toplu sözleşme karşısında işçilerin ne yapacağı korkutmaktadır onları. Hakim sınıflar, içine düştükleri bu çıkmazda, üzerine titredikleri Zonguldak'tan çok çekinmektedirler. İşçilerin isteklerini karşılamak, haklarını vermemek kararındadır.

Can güvenliği için ve emniyet tedbirlerinin yokluğu nedeniyle yer yer direnişler sürekli varolmaktadır. İşçiler yer yer can pahasına çalışmaya karşı çıkmaktadırlar. Bu, nedenle ocaklara inmemektedirler. Son zamanlarda bu direnişler sıklıkla devlet sendikası erbabi ZMİS yöneticileri bu hareketlerden kuşku duymaya başlamışlar ve 1966'da bir CIA ajanının tavsiyesi doğrultusunda hareketi sendika çevresinde merkezleştirip, hareketin dinamizmini emmek ve hareketi pasifize etmek yolunu tutmuşlardır. Bu nedenlerle ZMİS yöneticileri grev kararı almak zorunda kalmışlardır. İşçilerin başkaldırılarından grev adı altında sarı sendikanın altında merkezleştirilmesidir amaçları.

İşverenlerin içine düştükleri bu durum ve sarı ZMİS yöneticilerinin çıkarları Zonguldak'ta grev kararını gündeme getirmiştir. Ama onlar bu kararı bile uygulamaya korktukları. Artık geçerli olan karar Zonguldak maden işçisi verecektir.

Sendika toplu iş sözleşmesi görüşmelerini işçiden gizli yürüt-

mekte ve sendika açıklarını toplu iş sözleşmesi görüşmeleri masrafları olarak gösterebilmek amacıyla görüşmeleri savsaklamaktadır.

Bu durum işçilerde var olan tedirginliği arttırmıştır. Tedirginlik düşük olan ücretler, bozuk olan çalışma şartları, aksak olan, uygulanmayan ve yeterli ölçüde olmayan sosyal hakların ve işverenin toplu görüşmelerinin hangi safhada olduğuna dair hiçbir bilginin işçilere verilmesinin şart koşarak TİS masasına oturmasını sonucudur.

Toplu iş sözleşmesi imzalandığından patron işçilerin bilinçlenmelerinden dolayı gelen birikimi savmak için suçu sendikaya, sendika'da suçu patrona yükleyecektir. Sözleşme sonucu artan ücretler, işçinin ücret düşüklüğünden dolayı borçluluğunu biraz azaltacağı için işçilerin zorlaması sona erecek ve hareket sendika ve patronların lehine sonuçlanacaktır.

DIYAR-I KÖMÜR

Zonguldak bu sarp yerdirdik kayalardan geçilir, hırçın denize ulaşılır. Sahilde "Huzur evleri" yalılar, merkezde bankalar, sinemalar, EKİ Müdürlüğü, Restoranlar, Hükümet binasıyla, sendika iç içedir. Ama Zonguldak'ın nabızı Karadon'da Asma'da atar. Buralarda hak mücadelesinde şehit düşen işçilerin anısı yaşar.

Zonguldak işçi sınıfı tarihi kendiliğinden gelişen zaman zaman büyük patlamalarla sonuçlanan olaylar zinciridir. Bu geçmiş mücadele geleneği; örgütsüzlük sonucu doğal bir örgütlenmeyi doğurmuştur.

1908 KIVILCIMI:

1908 fırtınalı bir tarihtir. İşçi sınıfının ilk grev uygulamalarına başladığı tarihtir. Grev kıvılcımı İstanbul, Varna, Selanik, Demirkapı grevleri günün gazetelerinde ilk işçi hareketlerinin sesini duyurmuştur.

1908'de başlayan grevlerin kıvılcımı Zonguldak ve havalisinde de çakmıştı. Maden işçileri hastane yapımı için kendilerinden kesilen paralara itiraz etmişler ve ayaklanmışlardır. Direniş, maden işçilerinin demiryolunu kesmesiyle başlamış. Meşaleler yalınarak alı-güllü bayraklar çekilecek ocaklara yürünmüştür. Ve kısa zamanda Zonguldak yerinden oynatılmıştır.

SENDIKA BİR İŞÇİ ÖRGÜTÜDÜR. İŞÇİNİN YÖNETİMİNDE SÖZ VE KARAR SAHİBİ OLDUGU, ONUN ARACILIĞIYLA EKONOMİK DEMOKRATİK HAKLARI UGRUNA MÜCADELE ETTİĞİ, KENDİNİ EĞİTTİĞİ, DAHA İLERİCİ MÜCADELEYE KENDİNİ HAZIRLADIĞI BİR ÖRGÜTTÜR. TOPLU SÖZLEŞME DE BÖYLE BİR ÖRGÜTLENME İÇİNDE BİR ANLAM KAZANIR. İŞÇİ

SÖZLEŞMEDE YER ALDIYSA BİR ANLAM KAZANIR. SÖZLEŞME GÖRÜŞMELERİ DE İŞÇİNİN EN GÜCENDİĞİ AKADAMLARININ KATILMASIYLA, TÜM İŞÇİNİN BİLGİSİ VE ONAYIYLA YÜRÜTÜLECEKTİR. PATRON İŞİ SAVSAKLARSA, HAKLARINI TANIMAYI REDDEDERSE, GREV, ÜÇ BEŞ SENDİKACININ DEĞİL, İŞÇİNİN KARARIYLA YÜRÜYECEKTİR.

Osmanlı Gambot dolusu asker salar grevcinin üstüne. Ama işçiyi Gambot'la askerle sindiremeyeceklerdir. Artık işçi cephesinde zafer sesleri yükselmektedir. İstekleri kabul edilmiştir. Hak alınmıştır.

1965 PATLAMASI VE DEĞİŞMEYEN DÜŞMAN

1965 yılı, Anayasa, Grev Toplu İş Sözleşmesi, Özert TRT, Üniversite, Özgür basın, Demok-rasi ve bir "müesses olay".

Zonguldak Havzasında işçi yine ayağa kalkmıştır, hakkını istemektedir. Ama 1908'deki düşman yine karşısındadır. 1908'den 1965'e çok şey değişmiş, gelişmiş ve genişlemiştir. Sermaye değişmiş, gelişmiş ve genişlemiş sarı sendika ve sendikacılar eklenmiştir bu cepheye.

Maden işçisi bir daha ayağa kalkmıştır. İşçilerin "Başbakan'ı buraya isteriz" sesi, işverenlerin korkusunu bir kat daha arttırmıştır. Buna bir çare bulunmalıdır. Ve çare işçinin haklı isteklerini yerine getirmek değildir. Çare, deniz piyadesi, işletmenin milisleri toplar tüfeklerdir. "Bölgeye asayiş sağlayabilmek için mevcut jandarma ve deniz piyadelerine ilaveten 2 alay ve 1 top destek taburundan müteşekkil bindirilmiş bir askeri birlik gece yarısı olay yerine gönderilmiştir" diye yazıyor bir İstanbul gazetesi, "müessif olaylar sonucunda güvenlik kuvvetlerinden yaralananlar olmuştur."

1965 Martında Zonguldak havzasında yer yerinden oynamış, Satılmış Tepe ve Mehmet Çavdar jandarma kursunlarına hedef olarak ölmüşlerdir. Tetiği çeken, yerli yabancı sermayedarlar ve onların sömürü ve soygununu düzenleyen iktidar, Devlet'in güvenlik kuvvetleri... Bu 1908'de de böyle idi, yalnız bugün buna sarı sendikalarda eklendi.

1965-1976

Zonguldak havzası artık yeni bir döneme girmiştir. Ocaklar arasına yerleştirilen asker birlikleri, işyeri koruma kuvvetleri polis ve sendika. Amaç işçinin kendiliğinden gelişen ekonomik bilincini kontrol altına alma. Zonguldak'ın yolu yoktur, ilçe yolları yoktur. Trenle gitmek bir ölümdür. Yani çevrenin bütün kültür merkezleriyle bağlantısı kesilmiştir. Bugün gelişen yollar, kurulan bağlantılar ve maden işçisinin karşı karşıya kaldığı şartlar bu

zinciri zorlamaktadır. Artık eski metodlarla daha fazla bu işin yürütülmesi olanak yoktur. Sendika ile işçilerin arasındaki bağlar iyice kopmuştur. ZMİS bir devlet sendikasıdır. Görevi işçilerin ekonomik mücadelesinde bastırılmaktadır. Bu yönüyle klâsik, işçi sınıfının mücadelesini ekonomik mücadele sınırlarına hapsedmeye çalışan sarı sendikacılıktan da geridir. Şimdi yapılmak istenen, özellikle maden işçileri içinde en aktif kesim olan yeraltı işçilerinin tabandan gelen zorlamasını, daha akıllıca yöntemlerle, demokratik görüşlü klâsik sarı sendikalara döndürmektir.

İşveren ve Sarı sendikacılar bu yeni oyunlarını uygulamaya koysalar bile başaramayacaklardır. Bu iş kolunda işçinin söz ve karar sahibi olduğu devrimci sendika vardır. Bu alan artık boş değildir. İşverenlerin bu oyunu işçilerin mücadelesine geleneğinin devrimci bir şekilde zorlanması, devrimcilerin doğru müdahalesiyle bozulacaktır.

KOZLU DİRENİŞİ

1965'den sonra iki direniş oldu. Polis ajanları bu direnişte kendini gösteren ilericiler işçileri tespit etti ve Zonguldak dışına sürdü. 1976 Kasımındaki direnişte de aynı oyun sergileniyor. ZMİS ve patronun işpiyoncuları ileri unsurları eskiden olduğu gibi bu gün de ayıklayıp işten atmaya çalışıyorlar. Ama artık işçiler uyanıyor; duvarlara, baca ağzlarına sunlar yazılıyor: "Devrimci işçiler sendika yönetimine", "İşçinin söz ve karar sahibi olduğu sendikal mücadelede ileri", "Kahrolsun sömürücüler!"

NEDEN TOPLU İŞ SÖZLEŞMESİ İMZALANMIYOR?

İşçilerdeki bu gelişme, işvereni ve ZMİS yöneticilerini korkutmaktadır. Satılmış Tepeler ve Mehmet Çavdarların çoğalması korkutmaktadır onları. İşçinin hürs ve birikiminin verdiği korkuyla sözleşme imzalanamamaktadır. Görüşmelerin uzatılması sonucu biriken kabaaran his patladı ve daha çok patlayacaktır. Kısacası işçilere sorulmadan, danışılmadan imzalanan bir toplu iş sözleşmesini işçiler kabul etmeyeceklerdir. İşçiler kendilerinin söz ve karar sahibi oldukları ve bir mücadele sıyahı olarak kullanacakları sendika arayışı ve özlemi için dedirler.